

Prima scrisoare a lui Pavel către corinteni

1 Pavel, chemat ca apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sostene, ² către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus - și chemați să fie sfinți alături de toți cei care pretutindeni cheamă numele Domnului nostru Isus Hristos, Domnul lor și al nostru; ³ Vă dorim† har și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Rugăciune de mulțumire

⁴ Mulțumesc întotdeauna Dumnezeului meu pentru voi, pentru harul lui Dumnezeu care vi s-a dat în Hristos Isus. ⁵ Ați fost îmbogățiți în El în toate privințele,† pe deplin, atât în cuvânt cât și în cunoaștere, ⁶ căci așa a fost consolidată în voi mărturia lui Hristos, ⁷ încât nu vă lipsește nici un dar spiritual în așteptarea venirii† Domnului nostru Isus Hristos. ⁸ El vă va consolida până în vremea sfârșitului,† ca să fiți fără pată în ziua Domnului nostru Isus Hristos. ⁹ Dumnezeu, cel prin care ați fost chemați

să aveți parte la moștenirea Fiului său Isus Hristos, Domnul nostru, este vrednic de încredere!†

Sfaturi de început

¹⁰ Vă rog, fraților, pentru numele Domnului nostru Isus Hristos, să fiți de acord între voi† și să nu mai fiți divizați, ci să fiți uniți în același cuget și în același gând. ¹¹ Pentru că, frații mei, mi-au spus† cei din casa Chloeii că între voi sunt certuri. ¹² Vreau să spun că fiecare† zice: „Eu sunt al lui Pavel!” „Eu sunt al lui Apolo!” „Eu al lui Petru!”† „Iar eu al lui Hristos!” ¹³ S-a împărțit oare Hristos în bucăți? A fost cumva Pavel răstignit pentru voi? Sau ați fost voi cumva botezați în numele lui Pavel? ¹⁴ Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am botezat pe nimeni, în afară de Crispus și Gaius, ¹⁵ ca să nu spună cineva că v-ați botezat în numele meu. ¹⁶ Ah, da, am mai botezat și pe cei din casa lui Stefanus; în rest, nu știu să mai fi botezat pe altcineva. ¹⁷ Pentru că Hristos nu m-a

† 1.3 Lit.: „har vouă”. † 1.5 Lit.: „în toate”. † 1.7 Lit.: „descoperirii”, sau „arățării”, sau „revelării”, gr.: apokalypsis. Adică, cea de a doua venire a lui Isus. † 1.8 Lit.: „până la sfârșit”, adică până în momentul sau vremea sfârșitului.

† 1.9 Lit.: „credincios”. Adică, Dumnezeu își ține promisiunile și își va duce lucrarea la bun sfârșit. † 1.10 Lit.: „Să vorbiți același lucru”. † 1.11 Lit.: „mi-au spus despre voi”. † 1.12 Lit.: „fiecare dintre voi”. † 1.12 Lit.: „Eu sunt al lui Chefa”.

trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia, dar nu cu înțelepciunea cuvintelor, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie dezbrăcată de putere.

Înțelepciunea crucii lui Hristos

¹⁸ Căci vestirea crucii[‡] este o nebunie pentru cei pierduți,[‡] dar pentru noi, cei mântuiți,[‡] este puterea lui Dumnezeu.

¹⁹ Căci așa stă scris:

Voi nimici înțelepciunea înțelepților,
Iar învățătura celor învățați
o voi pune deoparte.

²⁰ Unde este înțeleptul, acum? Unde este savantul? Unde sunt marii filosofi ai lumii acesteia? Nu a făcut Dumnezeu ca înțelepciunea societății acesteia să rămână o nebunie? ²¹ Căci, Dumnezeu a lăsat în înțelepciunea sa dumnezeiască,[‡] ca lumea să nu îl cunoască prin înțelepciunea ei proprie, ci i-a plăcut să-i mântuiască pe cei ce cred, prin nebunia proclamării evangheliei. ²² Iudeii cer semne, iar grecii caută înțelepciune, ²³ dar noi îl vestim pe Hristos cel răstignit, ceea ce pentru iudei este o jignire,[‡] iar pentru Neamuri

o nebunie, ²⁴ dar pentru cei chemați, fie iudei fie greci, este acel Hristos, care este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. ²⁵ Căci „nebunia” lui Dumnezeu[‡] este mai înțeleaptă decât oamenii și „slăbiciunea” lui Dumnezeu[‡] este mai tare decât oamenii.

²⁶ Priviți la chemarea voastră, fraților: nu mulți sunteți înțelepți în felul oamenilor,[‡] nici mulți puternici, nici nu sunteți mulți de neam înalt; ²⁷ dar, ca să îi rușineze pe cei înțelepți, Dumnezeu a ales ce este o nebunie înaintea lumii. Ca să le rușineze pe cele tari, Dumnezeu le-a ales pe cele care sunt slabe înaintea lumii, ²⁸ și Dumnezeu i-a ales pe cei fără de neam înalt și pe cei nebăgați în seamă de lume, chiar pe cele ce nu sunt, ca să le înlăture[‡] pe cele ce sunt, ²⁹ pentru ca nici un om[‡] să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. ³⁰ Din El sunteți și voi în Hristos Isus, Cel care s-a făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate și sfințire și răscumpărare, ³¹ ca să fie așa cum stă scris:

Cel ce se laudă, să se laude cu ce-a făcut
Domnul.[‡]

[‡] 1.18 Lit.: „cuvântul despre cruce”; adică, predicarea, vestirea despre crucea lui Hristos, dar și învățătura detaliată despre aceasta. [‡] 1.18 Sau: „în curs de pierdere”. [‡] 1.18 Sau: „ce suntem mântuiți”, ori: „ce suntem (și continuăm) în starea de (a fi) mântuiți”. [‡] 1.21 Lit.: „în înțelepciunea lui Dumnezeu”. [‡] 1.23 Lit.: „piatră de poticnire”. Un motiv de protest, de nelămurire, de reacție vehementă. [‡] 1.25 Probabil, ceea ce ziceau păgânii educați. [‡] 1.25 Probabil, ceea ce ziceau iudeii zeloși pentru Lege. [‡] 1.26 Lit.: „în carne”, „potrivit cărnii”. [‡] 1.28 Sau: „să desființeze”, „să nimicească”. [‡] 1.29 Lit.: „nici o carne”. Posibil „nici o ființă”, dar adesea „carne” (gr.: sarx) se referă la om. [‡] 1.31 Lit.: „în Domnul”.

Retorica și evanghelia

2 Chiar eu, fraților, când am venit la voi, am venit să vă vestesc taina[‡] lui Dumnezeu, dar nu prin cuvântări super sofisticate sau prin înțelepciune. ² Pentru că am decis să nu vă învăț[‡] decât despre Isus Hristos și despre răstignirea lui.[‡] ³ Și așa am și venit la voi: în slăbiciune fizică, cu teamă și cutremur sufletesc. ⁴ Iar cuvântul meu și predicarea mea nu s-au distins prin înțelepciunea cuvintelor, ci prin dovada Duhului și a puterii lui Dumnezeu, ⁵ așa încât credința voastră să nu fie pusă pe temelia înțelepciunii oameniești, ci pe puterea lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt și cunoașterea

⁶ Totuși, vouă, celor desăvârșiți, vă prezentăm[‡] o înțelepciune care nu este a acestei lumi,[‡] nici a domnitorilor lumii acesteia, care vor pieri; ⁷ ci vă vorbim despre înțelepciunea lui Dumnezeu cea tăinică, cea ascunsă, pe care a hotărât-o Dumnezeu înainte de crearea lumii,[‡] spre slava noastră. ⁸ Înțelepciunea aceasta n-au cunoscut-o nici unul dintre domnitorii lumii acesteia, căci, dacă o cunoșteau, nu l-ar fi răstignit pe Domnul slavei. ⁹ Însă, așa cum stă scris:

Ceea ce ochiul nu a văzut
și urechea nu a auzit,
iar mintea omului nu a gândit,[‡]
pe ele le-a pregătit Dumnezeu
celor ce-l iubesc.

¹⁰ iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul; pentru că Duhul le cercetează pe toate, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

¹¹ Într-adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, din el? Tot așa este și cu lucrurile lui Dumnezeu: nimeni nu le-a cunoscut, în afară de Duhul lui Dumnezeu. ¹² Iar noi nu am primit duhul lumii, ci Duhul care este din Dumnezeu, ca să cunoaștem ce ne-a dăruit Dumnezeu. ¹³ Pe ele vi le vestim noi, dar nu prin cuvinte pe care le învață înțelepciunea omenească, ci prin cuvinte pe care le învață Duhul, discutând despre cele spirituale în chip spiritual. ¹⁴ Omul cu o gândire doar sufletească,[‡] nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, fiindcă pentru el sunt nebunie și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual. ¹⁵ Însă omul care are Duhul le judecă pe toate, iar el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci

¹⁶ Cine a cunoscut gândul Domnului
ca să îl învețe ceva?

[‡] 2.1 Alte mss: „mărturia”.
spunem”. Posibil „vă vestim”.

[‡] 2.2 Lit.: „să nu știu între voi.”
[‡] 2.6 Lit.: „acestui veac”.

[‡] 2.2 Lit.: „despre El răstignit”.
[‡] 2.7 Lit.: „înaintea veacurilor”.

[‡] 2.6 Lit.: „vă
[‡] 2.9 Lit.: „iar la

[‡] 2.14 Lit.: „omul sufletesc”, sau „omul cu psihic natural”.

Noi însă avem gândul lui Hristos.

Îndemn la unitatea Bisericii

3 Dar vouă, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni spirituali, ci ca unor oameni ai firii omenești,[†] ca unor noi-născuți în credința lui Hristos.[†]² V-am hrănit cu lapte, nu cu mâncare tare, pentru că nu puteați mânca; și nici acum nu puteți,³ pentru că încă sunteți oameni firești.[†] Câtă vreme există între voi invidie și ceartă, și divizări, nu arătați oare că sunteți oameni firești[†] și că trăiți la fel ca ceilalți? ⁴ Atunci când spune cineva: „Eu sunt al lui Pavel”, iar altul: „Eu sunt al lui Apolo”, nu sunteți voi la fel ca ceilalți? ⁵ Și cine este Apolo? Cine este Pavel? Sunt doar slujitori prin care ați crezut, și fiecare este slujitor după cum i-a dat Domnul: ⁶ eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. ⁷ Astfel, nici cel care a sădit nu este ceva, nici cel care a udat, ci Dumnezeu, care a făcut să crească. ⁸ Cel ce sădește și cel ce udă sunt una și fiecare își va primi plata după osteneala lui; ⁹ pentru că noi lucrăm împreună cu Dumnezeu, iar voi

sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.

¹⁰ Pe cât mi-a dat Dumnezeu har, eu, ca un meșter iscusit, am pus temelia, dar de zidit, altcineva zidește. Și fiecare să ia seama cum zidește! ¹¹ Pentru că nimeni nu mai poate pune o altă temelie afară de cea așezată deja, care este Isus Hristos. ¹² Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, iarbă, trestie, ¹³ lucrarea fiecăruia se va vedea, pentru că ziua o va arăta și focul o va descoperi; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. ¹⁴ Dacă lucrarea cuiva rămâne în picioare, cel ce a zidit va primi o răsplată; ¹⁵ iar dacă lucrarea va arde, acela va fi păgubit, dar el va scăpa, așa cum scapă cineva din foc.

¹⁶ Nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? ¹⁷ Dacă va distruge cineva templul lui Dumnezeu, și Dumnezeu îl va distruge pe acel om; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și voi chiar sunteți templul Lui.

¹⁸ Nimeni să nu se înșele singur: dacă crede cineva dintre voi că este înțelept,

[†] 3.1 Lit.: „carnali”, adică firești, conduși încă de dorințele trupului lor.

[†] 3.1 Lit.: „noi-născuți în Hristos”.

[†] 3.3 Lit.: „carnali”.

[†] 3.3 Lit.: „carnali”.

după înțelepciunea acestei lumi,[‡] să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. ¹⁹ Pentru că înțelepciunea lumii acesteia este nebulie înaintea lui Dumnezeu, așa cum stă scris:

Dumnezeu îi prinde
pe cei înțelepți
chiar în meșteșugul gândirii[‡] lor.

²⁰ și iarăși:

Domnul cunoaște
cugetările celor înțelepți,
știe că sunt deșarte.

²¹ Așa încât nimeni să nu se laude cu oameni, căci toate sunt pentru voi,[‡] ²² și Pavel, și Apolo, și Petru, și lumea, și viața, și moartea, și prezentul și viitorul; toate sunt pentru voi, ²³ iar voi sunteți ai lui Hristos și Hristos al lui Dumnezeu.

Slujirea apostolilor

4 Așa să fim noi socotiți de oameni: ca slujitori[‡] ai lui Hristos și administratori peste tainele lui Dumnezeu. ² Iar ceea ce se cere de la responsabili, de la fiecare, este ca să fie găsit credincios. ³ Iar mie puțin îmi pasă dacă mă judecați voi sau vreo adunare de judecată[‡] hotărâtă de oameni, nici măcar eu nu mă judec pe mine însumi, ⁴ căci nu mă știu vinovat în nici un fel. Dar nu din această cauză sunt nevinovat,[‡] ci

Acela care mă judecă este Domnul. ⁵ De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până nu va veni Domnul care va lumina și lucrurile ascunse în întuneric și va da pe față gândurile inimii; și atunci lauda și-o va primi fiecare de la Dumnezeu.

⁶ Fraților, am discutat aceste lucruri aici, despre mine și despre Apolo, pentru folosul vostru, ca să învățați de la noi cum „să nu treceți peste ce s-a scris”, și să nu vă mândriți cu noi unii împotriva celorlalți. ⁷ Căci cine te deosebește pe tine de ceilalți? Ce ai tu fără să fi primit? Iar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu ai fi primit? ⁸ Iată-vă, sunteți sătui! Iată, v-ați îmbogățit, ați domnit fără noi! Măcar dacă ați domni cu folos, ca să domnim și noi împreună cu voi. ⁹ Cred însă că Dumnezeu ne-a arătat pe noi, apostolii, drept cei mai de pe urmă oameni, ca pe niște condamnați la moarte, pentru că am ajuns un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. ¹⁰ Noi suntem nebuni pentru Hristos, voi înțelepți în Hristos; noi suntem slabi, voi sunteți tari; voi sunteți slăviți, noi suntem lipsiți de orice cinstire. ¹¹ Chiar și în ceasul de acum stăm flămânzi și însetați, goi și palmuiți, pribegim ¹² și ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Dacă suntem ocărăți,

[‡] 3.18 Lit.: „acestui veac”.

[‡] 3.19 Lit.: „în meșteșugul lor”, sau „urzeala lucrării lor”.

[‡] 3.21 Lit.: „sunt ale voastre”.

[‡] 4.1 Adică: „ajutoare”, „secretari”, „auxiliari”.

[‡] 4.3 Lit.: „o zi de judecată”, adică oamenii, într-o zi de judecată.

[‡] 4.4 Lit.: „drept”, „găsit drept”.

binecuvântăm, dacă suntem prigoniiți, răbdăm, ¹³ dacă ne ponegrec, ne rugăm. Acum am ajuns ca un gunoi pentru lume, ca pulberea călcată de toți.

¹⁴ Nu vă scriu acestea ca să vă rușinez, ci vă sfătuiesc ca pe copiii mei preaiubiți. ¹⁵ Fiindcă și dacă ați avea mii de învățători în Hristos, nu aveți mai mulți tați; iar în Hristos Isus eu v-am născut, prin evanghelie. ¹⁶ Așadar, vă rog: Urmați-mi exemplul! ¹⁷ De aceea vi l-am trimis pe Timotei, care îmi este fiu preaiubit și credincios în Domnul și care vă va aminti căile mele în Domnul Hristos Isus, așa cum învăț eu peste tot, în întreaga Biserică. ¹⁸ Și pentru că n-am mai venit pe la voi, unii s-au semețit. ¹⁹ Însă, dacă va vrea Domnul, voi veni la voi grabnic și voi cunoaște nu vorbele lor, ci puterea lor. ²⁰ Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere. ²¹ Cum vreți? Să vin la voi cu toiagul, sau cu duhul iubirii și al blândeții?

Pedepsirea imoralității

5 Aud de peste tot că la voi este desfrânare, dar o așa desfrânare cum nici la păgâni nu se vede, adică să trăiască cineva cu soția tatălui său. ² Iar voi vă mândriți, în loc să plângeți mai degrabă și să fi fost scos deja din mijlocul vostru pe cel care face așa ceva. ³ Căci eu, deși

lipsesc fizic[‡] dintre voi, sunt prezent cu duhul, și deja l-am judecat pe cel ce a făcut una ca asta, ca și cum sunt de față. ⁴ În numele Domnului nostru Isus Hristos fiind adunați, așadar, voi și duhul meu, împreună cu puterea Domnului nostru Isus, ⁵ să fie dat Satanei un astfel de om, spre pieirea trupului, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului.

⁶ Lăudăroșenia voastră nu e bună. Nu vedeți că puțină drojdie dospește tot aluatul?[‡] ⁷ Curățiți deci aluatul cel vechi[‡], ca să fiți o frământătură nouă, precum și sunteți, fără drojdie; căci Hristos, Paștele nostru, s-a jertfit. ⁸ Așa încât prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu drojdia răutății și a vicleniei, ci cu azimele sincerității și ale adevărului.

⁹ V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu adulterii, ¹⁰ dar nu vorbeam de toți adulterii acestei lumi sau de cei lacomi, de hoți sau de idolatri, căci atunci ar trebui să ieșiți din lumea aceasta! ¹¹ Acum însă v-am scris să nu vă amestecați cu acela care, deși se numește frate, este adulter sau lacom, sau idolatru, sau calomniator, bețiv sau hoț. Cu unul ca acesta nici să nu stați la masă. ¹² Fiindcă ce treabă am eu să-i judec pe cei din afară? Dar pe cei dintre voi nu trebuie să îi judecați voi? ¹³ Pe cei din afară îi judecă

[‡] 5.3 Lit.: „lipsesc cu trupul”.

[‡] 5.6 Lit.: „puțin aluat dospește toată frământătura”, pentru că drojdia se păstra în bucăți mici de aluat.

[‡] 5.7 Aluatul vechi avea drojdie și se folosea la dospirea aluatului nou.

Dumnezeu. Scoateți-l afară dintre voi, pe acest rău!

Ferirea de litigii

6 Atunci când cineva dintre voi are ceva împotriva celui alt, cum de îndrăznește să se ducă înaintea celor nedrepti? De ce nu se duce la cei credincioși? † ² Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea? Iar dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți cumva nevrednici să fiți judecători ai unor lucruri atât de mici? ³ Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? Și atunci, de ce nu și lucrurile vieții acesteia? ⁴ Dacă aveți tulburări în comunitate, îi puneți cumva ca judecători pe cei care nu înseamnă nimic în Biserică? ⁵ Spre rușinea voastră o spun. Nu este, oare, nimeni între voi înțelept ca să poată judeca între frații săi? ⁶ La voi însă se judecă frate cu frate și, mai mult, înaintea celor necredincioși! ⁷ Deja faptul că vă judecați unul cu altul este înjositor pentru voi. De ce n-ați rămâne mai degrabă nedreptățiți? De ce n-ați suferi mai bine paguba? ⁸ Dar voi înșivă nedreptățiți și păgubiți pe alții, și mai ales pe frați. ⁹ Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Și nici desfrânații, nici idolatrii, nici adulterii, nici perversii, nici sodomii, ¹⁰ nici lacomii, nici hoții, nici bețivii, nici bârfitorii, nici cei ce abuzează de alții, † nu

vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. ¹¹ Și unii dintre voi ați fost așa. Dar v-ați spălat, v-ați sfințit, ați fost făcuți drepti în numele Domnului nostru Isus Hristos și în Duhul Dumnezeului nostru.

Evitarea imoralității

¹² „Toate îmi sunt îngăduite”,... dar nu toate sunt de folos. „Toate îmi sunt îngăduite”,... dar nu mă voi lăsa stăpânit de nimic! ¹³ „Mâncărurile sunt pentru pântece și pântecele pentru mâncăruri” - dar Dumnezeu le va nimici pe amândouă... Trupul, însă, nu este pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul pentru trup. ¹⁴ Iar Dumnezeu l-a înviat și pe Domnul și ne va învia și pe noi prin puterea sa. ¹⁵ Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua așadar mădularele lui Hristos pentru a le face mădulare ale unei prostituate? Niciodată! ¹⁶ Sau nu știți că cel ce se alipește de o prostituată este un singur trup cu ea? Căci cei doi, zice Scriptura, vor fi „un singur trup”. ¹⁷ Iar cel ce se alipește de Domnul este un singur duh cu El.

¹⁸ Fugiți de adulter! Orice păcat pe care îl face omul este în afara trupului. Cel ce săvârșește adulter însă păcătuiește chiar înăuntrul trupului său. ¹⁹ Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este

† 6.1 Lit.: „sfinți”.

† 6.10 Adică, prin abuz, fură și iau ce este al altora. Sau: „hrăpăreți”.

în voi, pe care l-ați primit[‡] de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri? ²⁰ Voi ați fost răscumpărați cu un mare preț. Slăviți-l, așadar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, pe care le aveți de la Dumnezeu.

Despre relatii intime în afara si înăuntrul căsătoriei

7 Cu privire la ce mi-ați scris, dacă „este bine pentru bărbat să nu se atingă de femeie”,^{‡ 2} din cauza adulterului, fiecare bărbat să-și aibă soția lui și fiecare femeie să-și aibă soțul ei. ³ Bărbatul să-i dăruiască soției ce îi datorează, la fel și soția față de bărbat. ⁴ Soția nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul; la fel, nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci soția. ⁵ Să nu vă lipsiți unul de celălalt decât de comun acord, doar pentru o vreme scurtă, și doar pentru post și rugăciune, iar apoi să fiți din nou împreună, ca să nu vă ispitească Satana din cauza lipsei voastre de stăpânire. ⁶ Aceasta v-o spun însă ca un sfat, nu ca o poruncă. ⁷ Eu aș vrea ca orice om să fie ca mine; dar fiecare are darul lui de la Dumnezeu, unul într-un fel, altul în altfel.

Despre văduvie si evitarea divortului

⁸ Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun că este bine dacă vor rămâne ca mine. ⁹ Iar dacă nu se pot abține, să se căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă. ¹⁰ Celor ce s-au căsătorit le poruncesc, nu eu, ci Domnul: femeia să nu se despartă de bărbat! ¹¹ Iar dacă s-a despărțit, să rămână necăsătorită sau să se împace cu bărbatul ei. Și bărbatul la fel, să nu se despartă de soția lui! ¹² Celorlați le zic eu, nu Domnul: Dacă vreun frate are o soție necredincioasă, dar aceasta vrea să trăiască mai departe împreună cu el, să nu se despartă. ¹³ La fel soția, dacă are un soț necredincios, iar acesta vrea să trăiască mai departe împreună cu ea, să nu se despartă de el. ¹⁴ Pentru că bărbatul necredincios este sfințit prin soție, iar soția necredincioasă este sfințită prin fratele credincios. Altfel, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum ei sunt sfinți. ¹⁵ Iar dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în astfel de cazuri, fratele sau sora nu mai sunt legați, pentru că Dumnezeu ne-a chemat la pace. ¹⁶ Și ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui

[‡] 6.19 Lit.: „îl aveți”.

[‡] 7.1 Întrebarea corintenilor din casa lui Stefanus se referă la relații intime, în afara căsătoriei.

soțul? Sau tu, bărbatul, dacă îți vei mântui soția?

Despre starea socială și libertate

¹⁷ Și fiecare așa să trăiască, în starea împărțită de Dumnezeu, în care era atunci când l-a chemat. Aceasta este ordinea pe care o pun în toate bisericile.

¹⁸ Cel chemat pe când era circumcis, să nu se ascundă; cel chemat pe când nu era circumcis, să nu se circumcidă.

¹⁹ Circumcizia nu înseamnă nimic, nici necircumcizia nu înseamnă nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu!

²⁰ Fiecare să rămână în starea în care a fost chemat.

²¹ Ai fost chemat pe când erai rob? Nu te îngrijora, dar dacă poți ajunge liber, fă ceva![†]

²² Pentru că robul care a fost chemat de Domnul, este un om liber al Domnului. La fel și cel liber care a fost chemat, este un rob al lui Hristos.

²³ Voi ați fost răscumpărați cu un preț uriaș: nu vă dați robi oamenilor!

²⁴ Deci, fraților, fiecare să se asigure că rămâne lângă Dumnezeu, în orice stare era când a fost chemat!

Despre feciorie și căsătorie

²⁵ Despre fecioare sau feciori[†] nu am nici o poruncă de la Domnul, dar vă dau sfatul meu, ca un om de care Domnul s-a îndurat

și sunt de încredere[‡]. ²⁶ Dacă mă gândesc la lipsurile de azi, cred că este bine ca omul să rămână așa cum este. ²⁷ Dacă ești legat de o soție, nu căuta să te desparți; dacă nu ești legat de o soție, nu căuta soție. ²⁸ Dacă te căsătorești însă, nu păcătuiești, iar dacă fecioara se căsătorește, nu a păcătuiește; doar că cei doi vor avea necazuri în viață[†] și ei vaș cruța. ²⁹ Vă spun aceste lucruri, fraților, pentru că s-a apropiat vremea. În rest, vă spun ca cei ce au soții să fie ca și cum nu ar avea, ³⁰ cei ce plâng, ca și cum nu ar plânge, iar cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura, și cei care cumpără, ca și cum nu ar avea proprietăți, ³¹ și cei ce folosesc bine ocaziile lumii, ca și cum nu s-ar folosi de oportunitățile ei. Căci forma lumii acesteia trece, ³² iar eu vă doresc să fiți fără griji. Cel necăsătorit se îngrijește de lucrurile Domnului, cum să îi placă Domnului. ³³ Cel căsătorit însă se îngrijește de lucrurile lumii, cum să-i placă soției, ³⁴ și este foarte ocupat! Femeia nemăritată sau fecioara se ocupă de lucrurile Domnului, ca să fie sfinte și cu trupul și cu duhul, pe când cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, ca să îi placă soțului ei. ³⁵ Aceste vi le spun pentru folosul vostru, nu ca să vă întind vreo cursă, ci spre o bună organizare a vieții voastre, ca să fiți alipiți de Domnul, fără să fiți derutați.

[†] 7.21 Lit.: „folosește-te”. Adică „folosește oportunitatea”.
„fecioare” și „feciori”.

[‡] 7.25 Sau: „credincios”.

[‡] 7.25 Cuvântul din greacă (parthenos) înseamnă și
[‡] 7.28 Lit.: „în trup”.

³⁶În caz că cineva crede că este nepotrivit ca fecioria sa să treacă de floarea vârstei[‡], și nevoia cere acest lucru, să facă ceea ce dorește: nu e păcat dacă dacă se căsătorește. ³⁷Dacă cineva stă însă hotărât în inima sa, și nu se simte silit, și are putere asupra dorinței sale ca să își păstreze fecioria, bine va face. ³⁸Astfel, cel sau cea care se căsătorește[‡] face bine, iar cel ce nu se căsătorește, face și mai bine.

³⁹Mai departe, soția este legată câtă vreme trăiește soțul ei, iar dacă soțul ei moare, atunci este liberă să se mărite cu cine vrea, dar numai în Domnul. ⁴⁰Însă, după părerea mea, este mai fericită dacă va rămâne așa, nemăritată. Și socotesc că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

Despre hrana jertfită idolilor

8 Despre cele jertfite idolilor, știm că „toți cunoaștem”, dar cunoașterea te umflă de mândrie, pe când iubirea zidește. ²Dacă se gândește cineva că într-adevăr cunoaște ceva, atunci încă nu a cunoscut așa cum trebuie. ³Dar dacă îl iubește cineva pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu îl cunoaște.

⁴Despre mâncatul mîncărilor jertfite idolilor, noi știm că idolul nu este nimic

în lumea asta, și că nimeni nu este Dumnezeu, în afară de Unul singur. ⁵Fiindcă, și de ar fi unii numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ, după cum chiar sunt mulți „dumnezei” și mulți „domni”, ⁶pentru noi Dumnezeu este Unul: Tatăl, de la care sunt toate și în El și noi, și doar un Domn este: Isus Hristos, prin care sunt toate și prin El și noi.

⁷Dar cunoașterea aceasta nu o au toți. Pentru că unii, fiind obișnuiți cu idolul - de-a-lungul vremii, mănâncă din cele jertfite idolilor și conștiința lor, fiind slabă, se tulbură.[‡] ⁸Dar nu mîncarea ne recomandă pe noi înaintea lui Dumnezeu. Pentru că nu câștigăm nimic, dacă mîncăm și nu pierdem nimic, dacă nu mîncăm. ⁹Aveți grijă însă ca această libertate a voastră să nu ajungă un motiv de cădere[‡] pentru cei slabi. ¹⁰Căci atunci când cineva te vede pe tine, care cunoști bine lucrurile, că stai așezat la masă în templu, oare conștiința lui slabă nu îl va îndemna să mînce și el din cele jertfite idolilor? ¹¹Și, din pricina cunoașterii tale, fratele cel slab, pentru care a murit Hristos, va pieri! ¹²Și așa, păcătuiți împotriva fraților și le răniți conștiința lor cea slabă, și păcătuiți împotriva lui Hristos. ¹³De aceea, dacă o mîncare îl va face să

[‡] 7.36 Sau: „să simtă dorință”.

[‡] 7.38 Lit.: „își căsătorește fecioara” sau „își căsătorește fecioria”.

[‡] 8.7 Lit.:

„se întinează”. [‡] 8.9 Lit.: „poticnire”.

cadă pe fratele meu, nu voi mânca carne niciodată,[‡] ca să nu îl fac să cadă pe fratele meu.

Răsplătirile apostolilor

9 Nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? Nu l-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi dovada lucrării mele în Domnul[‡]? ²Dacă altora nu le sunt apostol, vouă cu siguranță vă sunt; pentru că voi sunteți pecetea slujirii mele de apostol în Domnul.

³Aceasta este apărarea mea împotriva celor ce mă critică: ⁴Nu avem oare libertatea să mâncăm și să bem?⁵ Nu avem oare libertatea de a lua împreună cu noi o soție creștină,[‡] așa cum au și ceilalți apostoli, frații Domnului sau Chefa? ⁶Sau numai eu și Barnaba nu avem libertatea să nu lucrăm? ⁷Cine slujește vreodată în oaste pe banii lui? Cine sădește o vie și nu mănâncă din roadele ei? Sau cine păstorește o turmă și nu mănâncă din laptele turmei? ⁸Și oare eu spun acestea numai după judecata omenească? Nu spune și Legea același lucru? ⁹Căci în Legea lui Moise stă scris: Să nu legi gura boului care treieră! Oare de boi se îngrijește Dumnezeu? ¹⁰Sau, de fapt, este vorba despre noi? Cu siguranță că pentru

noi s-a scris aceasta. Pentru că cine ară trebuie să are cu nădejde și cine seceră trebuie să treiere cu nădejdea că va avea și el parte de cele nădăjduite. ¹¹Dacă noi am semănat cele duhovnicești, e mare lucru dacă vom seceră din cele pământești ale voastre? ¹²Dacă alții au parte de această libertate, oare, nu cu atât mai mult avem și noi?

Dar nu ne-am folosit de această libertate, ci răbdăm orice, ca să nu ridicăm nici o piedică în calea Evangheliei lui Hristos. ¹³Nu știți că cei ce săvârșesc slujbele sfinte mănâncă din lucrurile aduse la templu? Sau că cei ce slujesc la altar au parte din lucrurile aduse la altar? ¹⁴Tot așa a poruncit și Domnul celor ce vestesc Evanghelia: să trăiască din roadele Evangheliei. ¹⁵Dar eu nu m-am folosit deloc de toate acestea. Și nu v-am scris acestea ca să faceți la fel și cu mine; fiindcă eu aleg mai degrabă să mor, decât să îmi smulgă cineva aceste motiv de laudă. ¹⁶Căci dacă vestesc Evanghelia nu am de ce să mă laud, fiindcă e datoria mea să o vestesc; și vai de mine dacă nu o vestesc! ¹⁷Dacă o vestesc de bună voie, am o răsplată; iar dacă o fac fără pasiune, totuși, e o administrare ce mi-a fost încredințată. ¹⁸Deci care este plata mea? Aceea că eu vestesc Evanghelia și

[‡] 8.13 Lit.: „în veac”.

[‡] 9:1 Lit.: „nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul?”.

[‡] 9:5 Lit.: „o soră ca soție”.

o pun înaintea oamenilor fără să primesc ceva de la ei și deci fără să mă folosesc de dreptul pe care mi-l dă Evanghelia.

Autodisciplina apostolului

¹⁹ Căci, deși sunt liber față de toți, am slujit ca un rob tuturor, ca să-i câștig pe cât mai mulți. ²⁰ Și m-am făcut iudeu cu iudeii, ca să îi câștig pe iudei; cu cei de sub Lege ca unul ce este sub Lege, cu toate că eu nu sunt sub Lege, ca să-i câștig pe cei de sub Lege; ²¹ Pentru cei lipsiți de Lege am fost ca unul lipsit de Lege (cu toate că eu nu sunt fără legea lui Dumnezeu, ci am legea lui Hristos), ca să îi pot câștiga pe cei lipsiți de Lege. ²² M-am făcut slab pentru cei slabi, ca să îi câștig pe cei slabi; m-am făcut asemenea tuturor,[‡] ca, într-un fel, să îi mântuiesc cel puțin pe unii. ²³ Și fac totul pentru Evanghelie, ca să particip mereu la ea.[‡]

²⁴ Nu știți că cei ce aleargă pe stadion, aleargă toți, dar numai unul ia premiul? Așa să alergați și voi, ca să-l luați. ²⁵ Toți luptătorii din sport se înfrânează de la toate - ca să câștige o cunună ce piere... dar noi primim ceva nepieritor. ²⁶ De aceea, alerg, dar nu la întâmplare, și lupt,[‡] dar nu lovind în gol. ²⁷ Dimpotrivă, îmi țin trupul în supunere și sub control,[‡] ca nu cumva,

după ce am vestit altora, să ajung eu însumi descalificat.[‡]

Despre ascultarea de Domnul

10 Pentru că nu vreau ca voi, fraților, să uitați faptul că părinții noștri au fost cu toții sub nor și au trecut toți prin mare. ² Toți, împreună cu Moise, au fost botezați în nor și în mare. ³ Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească ⁴ și toți au băut aceeași băutură duhovnicească; căci au băut din piatra duhovnicească care avea să vină după ei, iar piatra era Hristos. ⁵ Cu toate acestea, cei mai mulți dintre ei nu i-au plăcut lui Dumnezeu, de vreme ce au căzut morți în pustiu. ⁶ Acestea, așadar, au fost pilde pentru noi, ca să nu fim și noi la fel, poftitori de rele, așa cum au poftit ei. ⁷ Să nu fiți nici închinători la idoli ca aceia dintre ei, cum este scris: S-a așezat poporul să mănânce și să bea, apoi s-a sculat să joace. ⁸ Să nu trăim în desfrâu ca unii din ei care s-au desfrânat și au căzut morți, într-o singură zi, douăzeci și trei de mii de oameni. ⁹ Să nu-l punem la încercare pe Hristos ca unii din ei care l-au pus la încercare și au murit mușcați de șerpi. ¹⁰ Nici să nu fiți oameni cârtitori, așa cum unii din ei au fost nemulțumiți și au pierit loviți de îngerul nimicitor. ¹¹ Iar toate

[‡] 9.22 Lit.: „m-am făcut toate tuturor”.

[‡] 9.23 Lit.: „să fiu participant la ea”. Adică, să rămână în chemarea și binecuvântările vestirii și trăirii evangheliei.

[‡] 9.26 Sau: „boxez” sau „lovesc cu pumnul”.

[‡] 9.27 Lit.: „îl înrobesc”. [‡] 9.27 Sau: „depunctat”, ori „respins”, ori „muștrat”.

acestea li s-au întâmpat ca să rămână un exemplu pentru noi și au fost scrise ca îndrumare pentru noi, cei care am ajuns la vremea sfârșitului istoriei.[‡] ¹² Astfel, cel care crede că stă bine în picioare să ia aminte să nu cadă.

Despre ispitire

¹³ Pe voi nu v-au ajuns decât ispite în limitele omenești,[‡] căci Dumnezeu este credincios[‡] și nu vă lasă să fiți încercați peste puteri, ci, împreună cu încercarea a făcut și ieșirea din ea, ca să o puteți stăpâni.[‡]

Despre jertfele idolilor

¹⁴ În concluzie, iubiții mei frați, fugiți de închinarea la idoli! ¹⁵ Vă vorbesc ca unor oameni înțelepți. Judecați voi înșivă ce zic: ¹⁶ paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu este el împărtășire cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea o împărtășire cu trupul lui Hristos? ¹⁷ Căci este o singură pâine, iar noi, deși mulți, suntem un singur trup, și toți ne împărtășim dintr-o singură pâine. ¹⁸ Priviți la poporul lui Israel, din legământul vechi:[‡] cei ce mănâncă din jertfă nu se împărtășesc ei cu jertfele de la altar? ¹⁹ La ce mă refer eu? Spun că cele jertfite

idolilor au vreo importanță sau că idoli au vreo valoare?[‡] ²⁰ Nu! Ci spun că lucrurile jertfite de păgâni sunt jertfite demonilor și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să ajungeți să fiți în împărtășire cu demonii. ²¹ Nu puteți să beți și din paharul Domnului și din paharul demonilor! Nu puteți să participați și la masa Domnului și la masa demonilor! ²² Sau, poate că vrem să stărnim mânia Domnului? Suntem noi cumva mai tari decât El?

Despre participarea la mese

²³ „Toate îmi sunt permise” - dar nu toate sunt folositoare; „toate îmi sunt permise” - dar nu toate te zidesc.[‡] ²⁴ Nimeni să nu se îngrijească doar de sine, ci să ia aminte și la nevoile celui alt.

²⁵ Mâncați tot ce se vinde în măcelărie, fără să puneți întrebări din pricina conștiinței, ²⁶ pentru că al Domnului este pământul și tot ce este pe el. ²⁷ Dacă cineva dintre cei necredincioși vă cheamă la masă și vreți să vă duceți, mâncați tot ce vă pune pe masă, fără să puneți întrebări din cauza conștiinței. ²⁸ Iar dacă cineva vă va spune: „Aceasta este carne jertfită”, să nu mâncați, din cauza celui care v-a atras atenția și din pricina conștiinței. ²⁹ Și aici nu vorbesc despre conștiința ta, ci despre

[‡] 10.11 Lit.: „sfârșitul veacurilor”.

[‡] 10.13 Lit.: „o ispită... doar omenească”.

[‡] 10.13 Unele mss: „puternic”.

[‡] 10.13 Lit.: „răbda”, „suporta”.

[‡] 10.18 Lit.: „Israel cel după trup”, adică la Israel și închinarea sa de la Templu,

din acel timp și din toată istoria lor trecută.

[‡] 10.19 Lit.: „sunt ceva”.

[‡] 10.23 Lit.: „Nu toate zidesc.”

a celuilalt. Dar, poate zici: „de ce să fie judecată libertatea mea de conștiința lui?”[†]
³⁰ Și de ce eu, care am parte de har, să fiu criticat pentru ceva de care mulțumesc?”
³¹ Așadar, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți ceva, toate să le faceți spre slava lui Dumnezeu. ³² Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu, ³³ ci fiți ca mine, care mă silesc să plac tuturor în toate, fără a căuta folosul meu, ci al celorlalți, ca ei să fie mântuiți.

11 Urmați-mă în toate,[‡] după cum și eu îl urmez pe Hristos.

² Vă laud că vă amintiți de toate cuvintele mele și țineți ceea ce v-am transmis așa cum vi le-am spus.[‡]

Despre cinstire și autoritate

³ Vreau să știți că Hristos este capul oricărui bărbat, iar capul femeii este bărbatul, iar capul lui Hristos este Dumnezeu.

⁴ Orice bărbat care se roagă sau profetește cu capul acoperit, își necinstește capul. ⁵ Orice femeie care se roagă

sau profetește cu capul descoperit, își necinstește capul, fiindcă este ca și cum s-ar fi tuns ori s-ar fi ras. ⁶ Dacă o femeie nu își acoperă capul, atunci să se și tundă; iar dacă pentru o femeie este rușinos să-și taie părul sau să se radă, atunci să își acopere capul.

⁷ Fiindcă bărbatul nu este dator să își acopere capul, pentru că este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. ⁸ Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat ⁹ și nu bărbatul a fost creat prin femeie, ci femeia prin bărbat. ¹⁰ De aceea, din cauza îngerilor,[‡] femeia este datoare să poarte pe cap un semn al autorității. ¹¹ În Domnul însă nici femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. ¹² Fiindcă așa cum femeia este din bărbat, la fel și bărbatul vine prin femeie și toate sunt de la Dumnezeu.

¹³ Judecați voi înșivă: se cade ca femeia să se roage cu capul neacoperit? ¹⁴ Nu vă învață chiar și firea lucrurilor că părul lung este un fel de dezonoare pentru un bărbat? ¹⁵ Dacă însă o femeie își lasă părul lung, este o glorie a frumuseții ei, fiindcă părul i

[†] 10.29 Lit.: „De o altă conștiință.” [‡] 11.1 Lit.: „deveniți imitatorii mei”. [‡] 11.2 Lit.: „vi le-am dat”. [‡] 11.10 Motivul este obscur: fie că se urmează exemplul îngerilor care stau sub autoritate și se acoperă, fie că îngerii vor aprecia această poziție în conformitate cu ceea ce ei cunosc despre soți și soții.

s-a dat ca podoabă.[‡] ¹⁶ Însă dacă îi place cuiva să se certe, noi nu avem un astfel de obicei, nici bisericile lui Dumnezeu.

Despre Cina Domnului

¹⁷ În ce urmează să vă poruncesc[†] însă, nu vă laud, fiindcă vă adunați nu spre mai bine, ci spre mai rău. ¹⁸ În primul rând aud că atunci când vă adunați în biserică există între voi dezbinări, și în parte o cred. ¹⁹ Căci trebuie să fie între voi și partide,[‡] ca să se vadă cine dintre voi este mai cumpătat la păreri.[‡]

²⁰ Așadar, atunci când vă adunați împreună, voi nu puteți mânca cum se cuvine Cina Domnului, ²¹ fiindcă fiecare se grăbește să-și ia mâncarea sa, și astfel unul rămâne flămând, iar altul se îmbată. ²² Oare nu aveți case ca să mâncați și să beți? Sau vreți să vă bateți joc de Biserica lui Dumnezeu și să îi faceți pe cei ce nu au să se rușineze? Ce să vă mai zic? Să vă laud despre asta? Nu, nu vă laud.

²³ Eu am primit de la Domnul ceea ce v-am transmis și vouă; că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine ²⁴ și, mulțumind, a frânt și a zis: „Luați, mâncați, acesta este trupul meu cel care se frânge pentru voi, aceasta să faceți spre amintirea mea.” ²⁵ La fel, după ce au cinat, a luat și paharul, și a zis: „Acest pahar este

legământul cel nou în sângele meu. Faceți lucrul acesta spre amintirea mea, de fiecare dată când beți”. ²⁶ Fiindcă de fiecare dată când veți mânca această pâine și veți bea paharul acesta, vestiți moartea Domnului până la venirea lui.

²⁷ Dar, oricine va mânca pâinea sau va bea paharul Domnului în mod nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. ²⁸ Fiecare însă să se verifice pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. ²⁹ Fiindcă acela care mănâncă și bea cu nevrednicie, fără să țină seama că este trupul Domnului, își mănâncă și își bea pedeapsa. ³⁰ Din această pricină sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, iar unii au și murit. ³¹ Dacă ne-am judeca noi înșine, nu am mai fi judecați. ³² Dar, când suntem judecați de Domnul, suntem și pedepsiți, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea.

³³ Astfel, frații mei, atunci când vă adunați împreună ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. ³⁴ Dacă vreunuia îi este foame, să mănânce acasă, ca în felul acesta să nu vă adunați spre pedeapsă. Iar pe celelalte le voi rândui atunci când voi veni.

Darurile duhovnicești

12 Fraților, nu vreau să fiți necunoscători în ceea ce privește darurile duhovnicești. ² Știți că, pe când

[‡] 11.15 Lit.: „acoperământ”.
de „diviziuni”, sau „partide”.

[†] 11.17 Ori: „să rânduiesc”, ori „să vă învăt”.
[‡] 11.19 Lit.: „cine iese bine la testare”.

[‡] 11.19 Lit.: „erezii”, dar cu sensul

erați păgâni, alergați la idoli cei muți, ca și cum vă mâna cineva de la spate.³ De aceea, vreau să știți că nimeni, când vorbește prin Duhul Domnului, nu zice: „Isus să fie anatema!” și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul!” decât prin Duhul Sfânt.

Slujirile, darurile și lucrările

⁴ Există o împărțire a darurilor, dar este un același Duh. ⁵ Și slujirile se împart, dar este unul și același Domn. ⁶ Și lucrările sunt împărțite, dar este unul și același Dumnezeu care lucrează totul în toți.[‡] ⁷ Fiecăruia i se dăruiește, astfel, manifestarea Duhului spre folosul tuturor celorlalți.

⁸ Unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvântul înțelept, altuia, prin același Duh, cuvântul cunoașterii. ⁹ Unuia credință, prin același Duh, altuia darurile vindecărilor, prin același Duh. ¹⁰ Unuia lucrarea de minuni, altuia profeția, altuia judecarea duhurilor, altuia vorbirea în limbi diferite, altuia tălmăcirea limbilor. ¹¹ Pe toate acestea le lucrează unul și același Duh, care împarte fiecăruia în parte după cum voiește.

Analogia trupului

¹² Fiindcă la fel cum trupul este unul și are mai multe mădulare, iar toate mădularele

trupului, așa multe cum sunt, sunt un singur trup, așa este și cu Hristos. ¹³ Pentru că noi toți am fost botezați într-un singur Duh, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi; la fel, toți am băut dintr-un singur Duh. ¹⁴ Fiindcă și trupul nu este doar un singur mădular, ci din mai multe. ¹⁵ Dacă piciorul ar zice: „Pentru că nu sunt mână, nu sunt din trup”, pentru acest motiv nu este parte din trup? ¹⁶ Iar dacă urechea ar zice: „Pentru că nu sunt ochi, nu sunt din trup”, pentru acest motiv nu este ea din trup? ¹⁷ Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar mai fi auzul? Dacă tot trupul ar fi auz, unde ar mai fi mirosul? ¹⁸ Dar Dumnezeu a pus mădularele în trup așa cum a voit, pe fiecare dintre ele. ¹⁹ Dacă toate ar fi același mădular, unde ar mai fi trupul? ²⁰ Acum însă există mai multe mădulare, dar este un singur trup. ²¹ Deci ochiul nu poate să zică mâinii: „Nu am nevoie de tine” sau iarăși, nici capul să zică picioarelor: „Nu am nevoie de voi!” ²² Ci mădularele trupului – și cu atât mai mult cele care par a fi mai slabe – sunt foarte folositoare. ²³ Iar mădularele care par a fi de o cinste mai mică noi le îmbrăcăm cu mai multă onoare; și mădularele noastre mai rușinoase noi le împodobim și mai mult. ²⁴ Căci mădularele noastre mai nobile nu au nevoie de așa ceva. Dar Dumnezeu a alcătuit trupul în așa

[‡] 12.6 Sau: „toate în toți”.

fel, încât a dat mai multă cinste mădularului căruia îi lipsește cinstea, ²⁵ ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădularele să se îngrijească unele de altele. ²⁶ Iar dacă un mădular suferă, suferă toate mădularele. Și dacă un mădular este slăvit, se bucură împreună toate mădularele.

Slujirile din trupul lui Hristos

²⁷ Voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare ale lui, fiecare în parte. ²⁸ Și în Biserică Dumnezeu i-a pus pe unii mai întâi apostoli, în al doilea rând profeți, în al treilea rând învățători; apoi pe cei ce săvârșesc minuni, pe cei ce au darurile vindecărilor, pe cei care ajută, pe cei care conduc, pe cei ce vorbesc în limbi felurite.

²⁹ Așadar, nu cumva sunt toți apostoli? Sau sunt toți profeți? Sau sunt toți învățători? Fac toți minuni? ³⁰ Au cumva toți darurile vindecărilor? Oare toți vorbesc în limbi? Oare toți pot tălmăci? ³¹ Fiți zeloși, deci, pentru cele mai bune daruri. Și, iată, am să vă arăt o cale mai presus de toate.

Imnul iubirii

13 De aș vorbi în limbile omenești, sau chiar în cele îngerești, dacă nu am iubire, sunt doar aramă care sună, doar un chimval gălăgios. ² Și de-aș avea și

profeția, de aș cunoaște toată taina și toată știința, de aș avea toată credința încât și munții să-i strămut, dacă nu am iubire, nimic nu sunt.

³ Chiar de mi-aș împărți toată averea și trupul mi l-aș da să fie ars, dacă nu am iubire, nu-mi folosește la nimic.

⁴ Iubirea rabdă îndelung; iubirea se milostivește; iubirea nu invidiază, ea nu e mândră, ea nu se fălește.

⁵ Iubirea nu se poartă fără de cuviință, nu-și caută folosul, ea nu se mânie, și nu gândește rău, ⁶ ea nu se bucură de nedreptate, ci vine să se bucure de adevăr. ⁷ Ea totul suferă, toate le crede, mereu nădăjduiește, totul rabdă.

⁸ Nu va pieri nicicând iubirea. Cât despre profeții, vor înceta, iar limbile vor amuți, cunoașterea va conțeni. ⁹ Căci noi cunoaștem doar în parte și doar în parte profețim. ¹⁰ Când va veni desăvârșirea, tot ce e parte - atunci se va opri.

¹¹ Pe când eram băiat, vorbeam ca un băiat, gândeam ca un băiat, și judecam ca un băiat; când am ajuns adult, am încetat cu viața de copil. ¹² Căci noi privim acum ca-ntr-o oglindă, adumbrit, pe când atunci le vom vedea pe toate față-n față. Acum cunosc numai în parte, dar voi cunoaște pe deplin, atunci, așa cum am fost cunoscut și eu deplin.

¹³ Acum, rămân numai credința, nădejdea și iubirea, acestea trei. Și cea mai mare dintre toate este iubirea.

Dragostea, limbile și profeția

14 Urmăriți dragostea! Fiți plini de zel pentru darurile spirituale, dar mai ales căutați profeția,[†] ² pentru că acela care vorbește „într-o limbă”, nu le vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu. Și nimeni nu-l înțelege, fiindcă prin Duhul el le vorbește taine.[‡]

³ Cel care profețește însă le vorbește oamenilor cuvinte de creștere în maturitate,[‡] de încurajare și de mângâiere. ⁴ Cel care vorbește „într-o limbă” se va zidi numai pe sine, dar cel ce profețește va zidi întreaga Biserică. ⁵ Eu aș vrea[†], deci, ca voi toți să vorbiți „în limbi”, dar mai ales să profețiți, pentru că cel care profețește este mai important[‡] decât cel ce vorbește în limbi neînțelese,[‡] afară de cazul în care acesta le și explică, așa încât Biserica să fie întărită.

⁶ Acum, fraților, dacă eu aș veni la voi vorbind în limbi neînțelese, cu ce v-aș fi de folos dacă nu v-aș spune o revelație, o taină, o profeție sau o învățătură? ⁷ Dacă instrumentele[‡] care scot sunete – de exemplu, un fluier sau o harfă – nu ar scoate sunete specifice, cum s-ar putea recunoaște care este fluierul și care este harfa? ⁸ Iar dacă trâmbița ar da un sunet neclar, cine se va pregăti de bătălie? ⁹ Tot așa și voi, când vorbiți o limbă neînțeleasă, dacă nu scoateți sunete inteligibile, cum se va pricepe ce ați spus? Veți fi ca niște oameni care vorbesc în vânt...

¹⁰ Sunt felurite limbi în lume, dar nici una nu este lipsită de înțeles. ¹¹ Dar, dacă nu știu înțelesul cuvintelor, eu voi fi un străin[‡] pentru cel care vorbește, iar cel care vorbește va fi un străin pentru mine. ¹² La fel și voi, pentru că sunteți plini de zel după daruri spirituale, căutați-le în vederea zidirii Bisericii, ca să creșteți.[‡] ¹³ De aceea, cel ce vorbește într-o limbă neînțeleasă,[‡] să se roage ca să o și explice în întregime.[‡]

[†] 14.1 Lit.: „căutați a profeți”, „căutați profețirea”. [‡] 14.2 Lit.: „mistere”. Adică, lucruri neînțelese, neaccessibile.

[†] 14.3 Lit.: „de zidire”, „de edificare”, „de consolidare”. [†] 14.5 Lit.: „eu vreau”. [†] 14.5 Lit.: „mai mare”.

[†] 14.5 Lit.: „în limbi”. Aceste limbi din Corint însă par a fi limbi neînțelese, care aveau nevoie de traducător și uneori erau numite și limbi îngerești. [†] 14.7 Lit.: „cele fără suflare”. [†] 14.11 Lit.: „barbar”. Se pare că aici Pavel atinge o coardă sensibilă: grecii se considerau civilizați și credeau că limba lor sună frumos, educa, nu ca limbile barbarilor (onomatopee: bar-bar). De aceea, este important ca și în Biserică ceea ce se spune să fie inteligibil, nu un fel de limbă barbară. [†] 14.12 Se înțelege că este vorba de o creștere în maturitate, în general, a Bisericii, dar și de o creștere în folosirea bună darurilor spirituale. [†] 14.13 Lit.: „limbă”. Se subînțelege că este o limbă așa-zis spirituală, neînțeleasă, posibil ceea ce se numea în Corint „limbă îngerească”, nu despre una omenească, cunoscută și vorbită. [†] 14.13 Lit.: „astfel încât să o explice integral”, adică să explice mesajul.

¹⁴ Fiindcă dacă eu mă rog într-o limbă neînțeleasă, da, se roagă duhul meu, dar mintea mea nu are nici un beneficiu.[‡]

¹⁵ Ce să facem, atunci?[‡] Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.

¹⁶ Dacă tu binecuvântezi[‡] cu duhul, cum va răspunde omul simplu de lângă tine[‡] „Amin” la mulțumirile tale, când el nu înțelege ce spui? ¹⁷ Tu, într-adevăr, te rogi frumos,[‡] dar celălalt nu este întărit deloc.[‡]

¹⁸ Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că vorbesc în limbi mai mult decât voi toți.

¹⁹ Dar în Biserică vreau să spun cinci cuvinte înțelese, folosindu-mi mintea,[‡] ca să îi învăț și pe alții, decât zeci de mii de cuvinte într-o limbă neînțeleasă.

Vorbirea în limbi și judecata

²⁰ Fraților, nu fiți copii la minte, ci fiți copii la răutate! La minte însă fiți maturi! ²¹ În Lege stă scris:

În alte limbi
și prin buzele altora
voi vorbi acestui popor
și nici așa nu mă vor asculta!
zice Domnul.

²² Astfel, vorbirea în limbi nu este un semn pentru cei ce cred, ci pentru cei necredincioși, iar profeția nu este pentru necredincioși, ci este pentru cei ce cred.

²³ Acum, dacă s-ar aduna Biserica întreagă la un loc și ați vorbi toți în limbi neînțelese, și ar intra niște oameni simpli sau niște oameni necredincioși, nu ar zice ei că ați înnebunit? ²⁴ Dar dacă toți ați profeți și ar intra un om necredincios sau un om simplu, el ar fi muștrat de toți și cercetat de toți. ²⁵ Lucrurile ascunse ale inimii lui vor fi scoase la lumină și, astfel, va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi: „Într-adevăr Dumnezeu este aici la voi!”[‡]

Rânduiala în închinare

²⁶ Ce este de făcut, atunci, fraților? Când vă adunați, fiecare să vină cu un psalm, cu o învățătură, cu o descoperire, cu o vorbire în limbă neînțeleasă, cu o explicație.[‡] Toate acestea să fie făcute spre zidire! ²⁷ Dacă cineva vorbește într-o limbă neînțeleasă, să fie doi sau cel mult trei, fiecare la rând, și unul să traducă! ²⁸ Iar dacă nu este cine să traducă, atunci să tacă în Biserică.

[‡] 14.14 Lit.: „este fără rod”. [‡] 14.15 Lit.: „ce este deci”. [‡] 14.16 Sau: „lauzi”. [‡] 14.16 Lit.: „cel simplu”, „cel neinstruit”. [‡] 14.17 Lit.: „mulțumești frumos”, cu înțelesul de „mulțumești frumos în rugăciune”. [‡] 14.17 Lit.: „nu se zidește”, „nu este consolidat”. [‡] 14.19 Lit.: „cu mintea mea”. [‡] 14.25 Lit.: „în voi”, sau „între voi”. [‡] 14.26 Gr.: hermeneia. Poate fi vorba de o explicație a unei vorbiri în limbi neînțelese sau de o traducere (gr. diermeneia) a unui astfel de mesaj), dar și de o explicație a unui pasaj din Scriptură.

Să-și vorbească fiecare lui însuși și lui Dumnezeu. ²⁹ Profeții să vorbească și ei doi sau trei, iar ceilalți să evalueze. † ³⁰ Iar dacă un altul, care stă așezat, va primi o descoperire, primul să tacă. ³¹ Puteți să profetiți toți, dar pe rând, câte unul, ca toți să învețe și toți să fie încurajați, ³² căci duhurile profetilor sunt supuse profetilor, ³³ iar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al abuzului, † ci al păcii. ³⁴ În ce privește femeile, ele să tacă când sunt în Biserică. † Nu este acceptabil să vorbească aici, ci să fie supuse, așa cum spune și Legea lui Moise. ³⁵ Dacă vor să învețe, să îi întrebe acasă pe soții lor, fiindcă este rușinos ca o femeie să vorbească în Biserică. ³⁶ Oare a început cuvântul lui Dumnezeu cu voi sau a ajuns el doar până la voi?

³⁷ Dacă cineva crede că este profet sau că este un om spiritual, să înțeleagă că lucrurile pe care vi le scriu eu acum sunt o poruncă. ³⁸ Iar dacă cineva nu recunoaște aceasta, să nu fie nici el recunoscut. ³⁹ Deci, frații mei, fiți plini de zel să profetiți, iar vorbirea în limbi să nu o împiedicați.

⁴⁰ Dar toate să se întâmple cu răspundere și în rânduială.

Evanghelia și învierea lui Hristos

15 Vă reamintesc, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați primit-o, și în care stați ferm. ² Prin ea sunteți și mântuiți - prin aceste cuvinte auzite, dacă ați primit învățătura dată, altfel ați crezut în zadar!

³ Căci v-am transmis așa cum am primit, că în primul rând, Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, ⁴ că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi. ⁵ El S-a arătat lui Petru, † și pe urmă celor doisprezece; ⁶ apoi S-a arătat dintr-o dată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc și astăzi, dar unii au murit. † ⁷ Apoi S-a arătat lui Iacov, † și pe urmă tuturor apostolilor. ⁸ După ei toți, ca unuia născut forțat, ne-la-timp, mi s-a arătat și mie. ⁹ Fiindcă eu sunt cel din urmă între apostoli și nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am persecutat Biserica lui Dumnezeu. ¹⁰ Însă prin harul lui

† 14.29 Lit.: „să judece”. Sau: „să evalueze”, „să djscearnă”. † 14.33 Sau: „al dezordinii”. † 14.34 Lit.: „în (cele) ale Bisericii”. † 15.5 Lit.: „Chefaz”. † 15.6 Lit.: „au adormit”. † 15.7 Posibil, Iacov, fratele lui Isus (ruda sa), care a devenit liderul Bisericii din Ierusalim.

Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui arătat mie, nu a venit în zadar, căci m-am ostenit mai mult decât ei toți. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este împreună cu mine.¹¹ Deci noi împreună, fie eu, fie ei, așa vă vestim[‡] și voi așa ați crezut.

Realitatea învierii

¹² Dacă s-a proclamat că Hristos a înviat din morți, cum de spun unii dintre voi că nu există înviere?¹³ Pentru că, dacă nu există înviere a morților, nici Hristos n-a înviat!¹⁴ Iar dacă Hristos nu a înviat, atunci în zadar este predicarea noastră, și în zadar este și credința voastră.¹⁵ Chiar mai mult, noi suntem dovediți ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, căci am mărturisit împotriva lui Dumnezeu ca El l-a înviat pe Hristos, pe care de fapt nu l-a înviat, dacă morții nu învie.¹⁶ Căci dacă morții nu învie, nici Hristos nu a înviat.

¹⁷ Și dacă Hristos n-a înviat, credința voastră n-are nici un efect, iar voi sunteți încă în păcatele voastre.¹⁸ Iar cei care au murit[‡] crezând în Hristos, sunt pierduți.¹⁹ Dacă noi nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai vrednici de milă decât toți oamenii.

²⁰ Acum însă Hristos a înviat și El este primul rod al învierii dintre cei ce au murit.[‡] ²¹ Și pentru că printr-un om a venit

moartea, tot printr-un om a venit și învierea morților.²² Căci precum în Adam toți mor, la fel și în Hristos toți vor fi făcuți vii,²³ însă fiecare la rândul lui: Hristos primul, ca primul rod, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui.

Sfârșitul istoriei

²⁴ După aceasta, vine sfârșitul, iar Isus va preda împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi distrus orice altă guvernare, autoritate sau putere.²⁵ Fiindcă trebuie ca El să împărățească până ce îi va supune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale.²⁶ Atunci va fi distrusă și moartea, ultimul vrăjmaș.²⁷ Căci zice Scriptura că „pe toate le-a supus sub picioarele Lui”. Iar când zice că „toate l-au fost supuse”, este limpede că toate înseamnă afară de Cel care i le-a supus pe toate.²⁸ Iar când toate îi vor fi supuse, atunci Fiul Însuși Se va supune Celui ce l-a supus Lui totul, ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Învierea și obiceiurile corintenilor

²⁹ Deci, ce vor face cei care se botează pentru cei morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, atunci de ce se mai botează pentru ei?³⁰ Iar noi, de ce ne mai confruntăm cu necazul în fiecare ceas?³¹ Eu zilnic înfrunt moartea, pe cât de adevărat e că

[‡] 15.11 Lit.: „predicăm”.

[‡] 15.18 Lit.: „au adormit”.

[‡] 15.20 Lit.: „cei adormiți”.

mă mândresc cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru. ³² Iar dacă morții nu învie, ce-am câștigat că m-am înfruntat în Efes într-o luptă ca între om și fiare? Atunci

Să mâncăm și să bem
că mâine vom muri.

³³ Nu vă amăgiți!

Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.

³⁴ Treziți-vă, după cum e drept, și nu mai păcătuiți, fiindcă unii dintre voi nu îl cunosc pe Dumnezeu[†] – spre rușinea voastră o spun.

Detaliile și logica învierii

³⁵ Dar poate că cineva va întreba: „Cum pot să învie morții? Ce fel de trup vor avea ei?” ³⁶ Om fără minte, dar și când tu semeni ceva, nu va primi viață decât dacă moare mai întâi. ³⁷ Și ceea ce tu semeni nu este corpul ce va crește, ci doar un grăunte mic, golaș, poate de grâu sau altceva. ³⁸ Dar Dumnezeu îi va da acelui grăunte un alt corp, după voința sa, și fiecare semință își primește propriul său corp. ³⁹ Corpurile acestea nu sunt toate la fel, ci oamenii au un fel de corp, animalele altul, păsările alt corp, și peștii altfel de corp. ⁴⁰ Există și corpuri cerești, și corpuri pământești;

dar una este strălucirea[‡] celor cerești, și alta este strălucirea acelor pământești. ⁴¹ Una este strălucirea soarelui, alta este strălucirea lunii, și alta a stelelor. Și chiar fiecare stea se deosebește de celelalte stele.

Isus. Adam, și învierea

⁴² Tot așa este și la învierea morților. Se așează în pământ[‡] în putrezire, dar este înviat în neputrezire. ⁴³ se așează în pământ în lipsa gloriei, dar învie în glorie; se așează în pământ într-o stare a slăbiciunii, dar învie într-o stare a puterii; ⁴⁴ se așează în pământ un trup sufletesc,[‡] dar învie un trup duhovnicesc. Căci, dacă există un trup sufletesc, există și unul duhovnicesc, ⁴⁵ după cum este scris: „Adam, omul dintâi, s-a născut să fie un suflet viu; dar Adam din urmă, ca să fie un duh dătător de viață. ⁴⁶ Dar primul nu a fost cel duhovnicesc, ci acel sufletesc. Iar cel duhovnicesc a venit doar după aceea. ⁴⁷ Omul cel dintâi este din pământ, din țărână; omul cel de-al doilea, Domnul, este din cer. ⁴⁸ Așa cum este cel din țărână, la fel sunt și ceilalți din țărână; și așa cum este cel din ceresc, așa sunt și cei din cer.”[‡] ⁴⁹ Și după cum am purtat chipul

[†] 15.34 Lit.: „sunt necunosători de Dumnezeu”.

[‡] 15.40 Lit.: „slava”, sau „gloria”.

[‡] 15.42 Lit.: „se seamănă”.

[‡] 15.44 Adică: „om natural, cu trup și cu suflare”.

[‡] 15.48 Oamenii din cer sunt cei ce învie cu Isus și vin împreună cu el pe nori, din cer, să împărătească pe pământ.

celui pământesc, vom purta și chipul celui ceresc.

Venirea Domnului și învierea

⁵⁰ Iată ce zic eu, fraților: trupul și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moștenește neputrezirea. ⁵¹ Iată, vă spun o taină: Nu toți vom muri, dar toți vom fi schimbați ⁵² deodată, într-o clipire, la trâmbița de la sfârșit (căci va suna acea trâmbiță și morții vor învia nesupuși putrezirii, iar noi ne vom preschimba), ⁵³ pentru că trebuie ca acest trup care se strică să se îmbrace în neputrezire și acest trup care moare să se îmbrace în nemurire. ⁵⁴ Iar când acest trup ce se strică se va îmbrăca în neputrezire și acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care stă scris:

Moartea a fost înghițită
de biruință.

⁵⁵ Unde îți este, moarte, biruința?

Unde-ți este, moarte, țepușul?[‡]

⁵⁶ Iar țepușul morții este păcatul, și puterea păcatului este Legea.[‡] ⁵⁷ Dar harul este al lui Dumnezeu, cel ce ne-a dat biruința prin Domnul nostru Isus Hristos. ⁵⁸ De aceea, frații mei iubiți, să fiți tari, neclintiți, să abundați mereu în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este degeaba în Domnul.

Ajutoare pentru cei credincioși

16 Despre ajutoarele pentru cei credincioși[‡] vă spun și vouă să faceți așa cum am hotărât[‡] și în bisericile Galatiei. ² În ziua de duminică[‡] fiecare din voi să pună deoparte ce va voi să dea, ca să nu se adune ajutoarele atunci când vin eu. ³ Iar când voi veni, îi voi trimite la Ierusalim, cu scrisori, pe cei pe care îi veți alege[‡] voi. ⁴ Iar de va fi nevoie să merg și eu, vor merge împreună cu mine.

⁵ Voi veni la voi când voi trece prin Macedonia, fiindcă prin Macedonia trec. ⁶ S-ar putea să rămân o vreme la voi, iarna,

[‡] 15.55 Sau: „sulița”, „boldul”, „vârful ascuțit”. Este o metafora care compară moartea cu un scorpion care are un ac otrăvit. [‡] Păcatul ne ispitește, dar el acționează spre moartea noastră prin puterea condamnării date de Lege.

[‡] 16.1 Lit.: „sfînți”. [‡] 16.1 Lit.: „am rânduit”, „am pus ordine”. [‡] 16.2 Lit.: „prima zi de după sabbat”, adică „prima zi de după sâmbătă”. [‡] 16.3 Lit.: „îi veți considera”, „îi veți evalua”.

ca să veniți cu mine, pe urmă, în călătorie[†].
⁷ Fiindcă nu vreau să vă văd acum doar în trecere, ci sper să stau la voi câtva timp, dacă Domnul ne va îngădui. ⁸ Voi rămâne însă în Efes, deocamdată, până la Cincizecime, ⁹ fiindcă mi s-a deschis o ușă mare pentru mult lucru, chiar dacă sunt și mulți adversari.

Îndemnuri finale

¹⁰ În caz[†] că va veni Timotei, aveți grijă să stea fără teamă la voi; fiindcă lucrează și el, ca mine, pentru Domnul. ¹¹ Așadar, nimeni să nu-l disprețuiască, ci să-l trimiteti în pace, ca să vină la mine, fiindcă îl aștept cu frații.

¹² Cu privire la fratele Apolo, l-am rugat de multe ori să vină la voi împreună cu ceilalți frați, dar nu a vrut niciodată; va veni însă, când se va putea.[†]

¹³ Vegheați, stați ferm în credință, încurajați-vă, întăriți-vă. ¹⁴ Totul între voi să se facă în dragoste.

¹⁵ Vă mai rog, fraților, încă ceva. Știți casa lui Stefanos, căci este cel dintâi rod al Greciei[†] și cum s-au pus pe ei înșiși să fie în slujba sfinților. ¹⁶ Fraților, să îi ascultați[†] și voi pe asemenea oameni, precum și pe toți aceia care lucrează în echipă[†] cu ei și muncesc din greu[†] împreună. ¹⁷ Mă bucur de venirea lui Stefanos, a lui Fortunat și a lui Ahaic, pentru că ei v-au ținut locul,[†] ¹⁸ și mi-au odihnit duhul, și al meu și al vostru. Arătați-le prețuire unor astfel de oameni.

¹⁹ Vă îmbrățișează Bisericile din Asia. Vă îmbrățișează mult, în Domnul, Acvila și Priscila, împreună cu Biserica din casa lor. ²⁰ Vă îmbrățișează toți frații. Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă.

²¹ Am semnat salutarea cu mâna mea: Pavel. ²² Dacă cineva nu Îl iubește pe Domnul, să fie anatema. ²³ Harul Domnului Isus să fie cu voi. ²⁴ Dragostea mea este cu voi în Hristos Isus.

[†] 16.6 Lit.: „acolo unde voi călători”. [†] 16.10 Lit.: „iar dacă”. [†] 16.12 Lit.: „când va fi momentul bun”.

[†] 16.15 Lit.: „al Ahaiei”, adică partea continentală a Greciei, nu insulele. [†] 16.16 Lit.: „să le fiți supuși”. [†] 16.16 Lit.: „lucrează împreună cu ei”. [†] 16.16 Lit.: „trudesc”, sau „obosesc”. [†] 16.17 Lit.: „v-au împlinit lipsa”.

A doua epistolă a lui Pavel către corinteni

1 Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voința lui Dumnezeu, și fratele Timotei, către Biserica lui Dumnezeu care trăiește în Corint și către sfinții toți care locuiesc în întreaga Ahaia: ² har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Suferință și mângâiere în Hristos

³ Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeul tuturor încurajărilor, ⁴ care ne încurajează în toate suferințele noastre, ca și noi să-i putem încuraja pe cei care se află în orice suferință prin mângâierea cu care am fost mângâiați și noi de Dumnezeu[‡]. ⁵ Căci după cum și pătimirile lui Hristos sunt din belșug în noi, la fel, prin Hristos, și mângâierea noastră este din belșug. ⁶ Așadar, dacă noi suferim, este pentru mângâierea și mântuirea voastră; iar dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea care vă dă puteri să răbdați și voi aceleași pătimiri pe care le suferim și noi. ⁷ Iar nădejdea noastră cu privire la voi știm că este puternică, pentru că

sunteți părtași cu noi în pătimiri, la fel ca și în mângâieri.

Necazurile din Asia Mică

⁸ Fiindcă, fraților, nu vrem să nu știți și voi necazurile care ne-au ajuns în Asia, cum am fost copleșiți peste măsură și peste puterile noastre, încât nu mai speram să trăim. ⁹ În mijlocul lor ne-am văzut ca niște condamnați la moarte, ca să nu ne încredem în noi înșine, ci în Dumnezeu, care învie morții. ¹⁰ El ne-a scăpat de o astfel de moarte și ne va mai scăpa, nădăjduim că ne va scăpa iarăși, ¹¹ prin ajutorul rugăciunii voastre pentru noi, astfel încât ceea ce am primit cu ajutorul multora, să ducă la mulțumiri cu privire la noi, din partea multora.

¹² Căci aceasta este lauda noastră: mărturia cugetului nostru că ne-am purtat, în lume și mai ales față de voi, cu sinceritatea și curăția lui Dumnezeu, nu cu înțelepciunea omenească[‡], ci cu harul lui Dumnezeu. ¹³ Căci nu vă scriem altceva decât ceea ce citiți și cunoașteți. Și sper că până la sfârșit veți înțelege, ¹⁴ după cum ați înțeles deja, că lauda noastră suntem

[‡] 1:4 parakalesis, parakaleo, înseamnă și încurajare, a încuraja, precum și mângâiere, a mângâia. trupului”, „a cărnii”.

[‡] 1:12 Lit.: „a

noi, iar voi sunteți lauda noastră în ziua Domnului nostru Isus.

Hristos este „da”-ul lui Dumnezeu

¹⁵ Cu această încredințare voiam să vin mai întâi la voi, ca să primiți un al doilea har. ¹⁶ De la voi să trec în Macedonia, apoi, din nou, din Macedonia să mă întorc la voi, iar voi să mă ajutați să plec în Iudeea. ¹⁷ Așadar, plănuind aceste lucruri, m-am purtat oare cu ușurățate? Sau ceea ce am vrut, am vrut după trup,[†] neduhovnicește, astfel încât în mine există față de voi și „da” și „nu”?[‡] ¹⁸ Martor este Dumnezeu că față de voi cuvântul nostru nu este și „da” și „nu”. ¹⁹ Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, cel pe care noi l-am vestit printre voi, eu, Silvan și Timotei, nu a fost și „da” și „nu”, ci în el, nu a fost decât „da!” ²⁰ Și toate promisiunile lui Dumnezeu, au devenit în El „da”. Și de aceea, prin El, ele sunt și „amin” lui Dumnezeu, prin noi, spre slava Sa.[‡] ²¹ Iar Dumnezeu este cel care ne întărește și pe noi și pe voi în Hristos, El ne-a uns, ²² ne-a pecetluit și ne-a dat arvuna Duhului în inimile noastre.

²³ Eu îl chem pe Dumnezeu ca martor al sufletului meu că nu am mai venit la Corint fiindcă am vrut să vă cruț. ²⁴ Nu că noi stăpânim peste credința voastră; ci vrem

lucrăm împreună pentru bucuria voastră, fiindcă ați rămas tari în credință.

Iertarea și recuperarea celui pedepsit

2 M-am hotărât[†] să nu mai vin la voi cu întristare,² fiindcă dacă eu vă întristez, atunci cine să mă înveselească, dacă nu cei pe care i-am întristat? ³ Și v-am scris aceasta ca, atunci când vin, să nu mă întristeze cei care trebuiau să mă bucure, încredințat fiind în ceea ce vă privește pe voi toți, că bucuria mea este și a voastră, a tuturor.

⁴ V-am scris cu multă durere și îngrijorare în inimă, cu multe lacrimi, nu ca să fiți întristați, ci ca să cunoașteți dragostea nespus de mare pe care o am pentru voi.

⁵ Dacă cineva a adus întristare, atunci nu m-a întristat doar pe mine, ci, în parte, și pe voi toți, și nu exagerez. ⁶ Este de ajuns pentru el pedeapsa dată de majoritatea fraților, ⁷ așa încât este mai bine să-l iertați și să-l încurajați, acum, ca nu cumva din prea multă întristare să fie doborât. ⁸ Vă îndemn, dar, să vă arătați iubirea față de el; ⁹ De aceea v-am și scris, ca să aflu din această încercare dacă sunteți ascultători în toate. ¹⁰ Pe acela pe care-l iertați voi îl iert și eu. Iar ceea ce am iertat, când am iertat,

[†] 1.17 Lit.: „după carne”, sau „în mod firesc”. [‡] 1.17 Adică: „nehotărâre”, sau „ambiguitate”, ori „răzgândire”.

[†] 1.20 Adică, promisiunile vestirii evangheliei s-au împlinit față de corinteni, prin apostoli, au devenit „amin”, adică realitate. [‡] 2.1 Lit.: „Am judecat”. sau: „m-am gândit”.

am făcut-o pentru voi în fața lui Hristos, ¹¹ ca să nu fim înșelați de Satana, ale cărui planuri[‡] noi le cunoaștem.

Intoarcerea la Troas

¹² Când ajuns la Troas și Domnul mi-a deschis o ușă pentru evanghelia lui Hristos, ¹³ nu am avut liniște în duhul meu, fiindcă nu l-am găsit pe fratele meu Tit și, luându-mi rămas bun de la ei, am plecat spre Macedonia.

Imaginea victoriei cu Hristos

¹⁴ Mulțumire să-i fie adusă lui Dumnezeu, care neconținut ne conduce la victorie, în Hristos, și care, prin noi, răspândește pretutindeni mireasma cunoașterii sale. ¹⁵ Fiindcă înaintea lui Dumnezeu noi suntem o mireasmă a lui Hristos, și pentru cei care sunt mântuiți și pentru cei care pier. ¹⁶ Pentru unii suntem mireasma ce conduce de la moarte spre moarte, iar pentru alții suntem mireasma ce conduce de la viață spre viață. Și cine este vrednic pentru toate acestea? ¹⁷ Căci noi nu suntem ca acei mulți care diluează[‡] cuvântul lui Dumnezeu, ci vorbim cu

sinceritate din partea lui Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

Scrisorile de recomandare ale apostolilor

3 Începem iarăși să ne recomandăm singuri? Sau avem nevoie, ca alții, de scrisori de recomandare pentru voi sau de la voi? ² Scrisoarea noastră sunteți voi, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. ³ Căci este limpede[‡] că voi sunteți scrisoarea lui Hristos, dusă la destinație de noi,[‡] scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, și nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimilor voastre.

⁴ Aceasta este convingerea pe care o avem înaintea lui Dumnezeu prin Hristos. ⁵ Nu că am putea să credem că ceva ar veni de la noi; ci puterea noastră vine de la Dumnezeu. ⁶ care ne face pe noi slujitorii noului legământ, nu ai literei,[‡] ci ai Duhului, fiindcă litera ucide, însă Duhul dă viață.

Gloria legământului lui Hristos

⁷ Iar dacă slujirea care ducea la moarte, cu literele ei săpate în piatră, a fost atât de

[‡] 2.11 Lit.: „gânduri”. Satan are două metode pentru îndepărtarea din biserică: înșelarea prin păcat a credincioșilor și respingerea lor prin legalism și lipsă de iubire. [‡] 2.17 Sau: „aservesc”. [‡] 3:3 Lit.: „este arătat”, adică este evident, este clar, este dovedit. [‡] 3:3 Lit.: „slujită de noi”. Poate avea mai multe sensuri: scrisă de noi, sau dusă la destinație de noi, sau, pur și simplu, slujită de noi (adică o mărturie a lui Isus, slujită de apostoli). [‡] 3.6 Termenul „literă” se referă la Lege, la poruncile Legii de pe Sinai.

măreață încât fiii lui Israel nu puteau privi fața lui Moise din cauza slavei trecătoare a feței lui, ⁸cu cât mai mult va fi plină de glorie slujirea Duhului?[‡] ⁹Căci dacă slujirea aducătoare de condamnare a fost slăvită, cu cât mai mult o va întrece în slavă slujirea aducătoare de dreptate?¹⁰ În această privință, gloria din trecut, nici nu a fost glorioasă, față de gloria viitoare, extrem de mare. ¹¹Căci dacă ceea ce era trecător a fost slăvit, cu atât mai mult este slăvit ceea ce nu va pieri niciodată!

Vălul lui Moise

¹²De aceea, fiindcă avem această nădejde, ne purtăm în toate pe față, ¹³și nu ca Moise care își punea un văl pe față, astfel încât fiii lui Israel să nu privească la finalul celor trecătoare.[‡] ¹⁴Iar gândurile lor s-au împietrit. Fiindcă și până în ziua de azi, la citirea vechiului legământ, rămâne același văl, care nu s-a mai ridicat, deoarece este desființat doar în Hristos. ¹⁵Până astăzi, ori de câte ori este citit Moise, se așterne vălul peste inimile lor, ¹⁶dar, de fiecare dată când cineva se întoarce spre Domnul, vălul este dat la o parte. ¹⁷Căci Domnul este

Duhul și oriunde este Duhul Domnului, acolo este libertatea. ¹⁸Iar noi toți, cu fața descoperită, vedem ca într-o oglindă slava Domnului și în același timp suntem schimbați într-o slavă tot mai mare, prin Duhul Domnului.

Curaj în vestirea evangheliei

4 De aceea, având această slujire prin îndurarea Domnului, noi nu ne pierdem curajul. ²Noi am renunțat la lucrurile ascunse ale rușinii, și nu umblăm cu viclenie, nici nu aservim cuvântul lui Dumnezeu, ci arătăm adevărul și ne recomandăm conștiinței fiecărui om înaintea lui Dumnezeu. ³Și dacă evanghelia noastră rămâne sub un văl, ea este ascunsă pentru cei care pier, ⁴pentru necredincioși, cărora dumnezeul acestei lumi[‡] le-a orbit gândurile lornecredincioase, ca să nu înțeleagă lumina evangheliei slavei lui Hristos, cel care este chipul lui Dumnezeu. ⁵Căci noi nu ne vestim pe noi, ci pe Isus Hristos Domnul, și suntem slujitorii voștri pentru Isus. ⁶Fiindcă Dumnezeu, cel care a spus: „Să strălucească lumina din întuneric”, este acela care a strălucit și în inimile

[‡] 3.8 Termenul „slujirea Duhului”, înseamnă slujirea din timpul Noului Legământ prin Hristos. [‡] 3.13 Finalul celor trecătoare este să fie transformate și să primească gloria lui Dumnezeu. [‡] 4.4 Lit.: „acestui veac”.

noastre, așa încât cunoașterea slavei lui Dumnezeu să lumineze pe chipul lui Hristos.

Tezaurul din vasele de lut

⁷ Purtăm acest tezaur în vase de lut, ca această nemărginită putere să fie a lui Dumnezeu și nu de la noi. ⁸ Suntem încolțiți din toate părțile, dar nu suntem striviți; suntem în impas, dar nu disperăm. ⁹ suntem prizoniți, dar nu părășiți; ¹⁰ purtăm întotdeauna uciderea lui Isus în trupul nostru, ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. ¹¹ Căci noi, cei vii, suntem mereu dați la moarte din cauza lui Isus, așa ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. ¹² Așa că în noi este activă suferința[‡], iar în voi viața. ¹³ Noi avem același duh al credinței cu psalmul care scrie: „Am crezut, de aceea am vorbit”. Și noi credem și de aceea vorbim,[‡] ¹⁴ știind că cel care l-a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi împreună cu Isus și ne va așeza împreună cu voi. ¹⁵ Și toate acestea sunt pentru voi, pentru ca, prisosind harul, să se înmulțească prin cât

mai mulți mulțumirile aduse pentru slava lui Dumnezeu.

¹⁶ De aceea nu ne pierdem curajul, dimpotrivă, dacă omul nostru din afară se trece,[‡] cel lăuntric se înnoiește din zi în zi. ¹⁷ Pentru că necazul nostru ușor, de o clipă, lucrează pentru noi, o glorie veșnică uriașă,[‡] incomparabil și nespus de mare.[‡] ¹⁸ Noi nu ne uităm la cele văzute, ci la cele nevăzute, fiindcă cele care se văd sunt trecătoare, iar cele care nu se văd sunt veșnice.

Așteptarea trupului ceresc

5 Căci știm că, dacă locuința noastră pământescă, sau „cortul”, se va desface în bucăți, avem alta veșnică la Dumnezeu în ceruri, nefăcută de mâna omului. ² De aceea suspinăm în acest trup, tânjind după îmbrăcarea cu locuința noastră din cer, ³ bineînțeles, dacă vom fi găsiți îmbrăcați cu trupul, iar nu goi.[‡] ⁴ Căci, pe cât trăim în acest trup, suspinăm împovărați, nedorind atât să fim dezbrăcați de trup, ci să ne îmbrăcăm cu acela nou, și ceea ce este muritor să fie înghițit de

[‡] 4.12 Lit.: „moartea”. Adică, experiența suferinței, a condamnării la moarte din pricina lui Hristos. [‡] 4.13 Citat din psalmul 116:10. Psalmistul afirmă că deși se vedea nenorocit, a crezut și de aceea a vorbit. Aici, Pavel spune că, în mijlocul încercărilor, și apostolii cred și de aceea vestesc evanghelia, cu inimă curată, și nădăjduiesc în înviere.

[‡] 4.16 Lit.: „se nimicește”, „se distruge”. [‡] 4.17 Lit.: „grea”, adică „masivă”. [‡] 4.17 Lit.: „conform hiperbolei, și înspre hiperbolă” de mare. [‡] 5.3 Adică, dacă vom fi în viață la revenirea Domnului Hristos, și nu morți, fără trup, și așteptând învierea.

viață. ⁵ Dumnezeu este cel care ne-a creat pentru această experiență, și El ne-a dat deja primul dar[†] al Duhului.

⁶ De aceea, avem întotdeauna încredere și știm că, în vreme ce trăim[‡] în trup, suntem departe de casă, de Domnul, ⁷ dar trăim prin credință, nu prin ce vedem. ⁸ Avem astfel încredere și mai degrabă am vrea să plecăm din trup și să locuim la Domnul. ⁹ De aceea ne străduim să-i fim plăcuți lui, fie că rămânem în trup, fie că trebuie să îl părăsim. ¹⁰ Căci toți trebuie să ne arătăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca fiecare să fie răsplătit potrivit cu ceea ce a făcut pe când era în trup, fie bine, fie rău. ¹¹ Și, pentru că noi cunoaștem, așadar, teama de Domnul, îi convingem și pe oameni; Dumnezeu ne cunoaște pe deplin și sper că și voi ne cunoașteți pe deplin în cugetul vostru.

Evangheliștii ca ambasadori ai Domnului

¹² Mai departe, noi nu ne recomandăm singuri înaintea voastră, ci vă dăm prilejul să fiți mândri cu noi, ca să dați un răspuns în fața celor care se fălesc cu exteriorul, și nu cu inima. ¹³ Dacă ne-am purtat nebunește,

pentru Dumnezeu am făcut-o, iar dacă ne purtăm cu înțelepciune, pentru voi o facem. ¹⁴ Căci iubirea lui Hristos ne adună, deoarece socotim că dacă unul a murit pentru toți, toți deci au murit. ¹⁵ Și a murit pentru toți, ca acei care sunt vii, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Acela care a murit și a înviat pentru ei.

¹⁶ Așadar, de acum înainte noi nu mai cunoaștem pe nimeni în felul oamenilor. Și chiar dacă l-am cunoscut pe Hristos în felul oamenilor, acum nu-l mai cunoaștem așa. ¹⁷ Dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă: lucrurile vechi au trecut și, iată, toate s-au înnoit! ¹⁸ Și toate sunt de la Dumnezeu, cel care ne-a împăcat cu sine prin Hristos și ne-a dat misiunea împăcării. ¹⁹ Așadar, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu sine, neținând seama de greșelile oamenilor și încredințându-ne cuvântul împăcării. ²⁰ Noi suntem deci ambasadorii lui Hristos, ca și cum Dumnezeu însuși v-ar îndemna prin noi: vă rugăm, pentru Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu! ²¹ Pe el care nu a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim, în el, dreptatea lui Dumnezeu.

[†] 5.5 Lit.: „arvuna”.

[‡] 5.6 Lit.: „suntem îmbrăcați”.

Jugul comun al lucrării

6 Ca unii care lucrăm împreună cu El, vă rugăm deci să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu, ² căci El spune:

La timpul potrivit te-am ascultat
și în ziua mântuirii te-am ajutat.

Iată, timpul potrivit este acum, iar ziua mântuirii este astăzi.

Recomandări contra defăimărilor

³Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, ca să nu fie defăimată slujirea, ⁴ci în toate ne recomandăm ca slujitori vrednici ai lui Dumnezeu: prin multă răbdare în suferințe, în nevoi și strâmtorări, ⁵în bătaii, temnițe, răscoale, în trudă, vegheri și posturi. ⁶Prin curăție, cunoaștere, îndelungă răbdare, bunăvoință, prin Duhul Sfânt, prin iubirea neprefăcută, ⁷prin cuvântul adevărului și puterea lui Dumnezeu: prin armele de atac și de apărare ale dreptății, ⁸în cinste și dispreț, în defăimare și în bunul renume.

Contrastele lucrării de misiune

Uneori suntem priviți ca niște înșelători, deși suntem sinceri, [†] ⁹ca niște necunoscuți, deși suntem cunoscuți, ca niște muribunzi, deși, iată, trăim, ca niște condamnați, dar nu executați deja, ¹⁰ca

niște oameni întristați, dar întotdeauna veseli, ca niște săraci, deși îi îmbogățim pe mulți, ca unii care nu au nimic, deși stăpânim totul.

Neasocierea cu lumea necredinței

¹¹Corintenilor, v-am vorbit deschis, inima noastră s-a deschis larg. ¹²Nu inima noastră s-a închis pentru voi, ci dragostea voastră pentru noi. ¹³Vă vorbesc ca unor copii ai noștri, răsplățiți-ne la fel, deschideți-vă și voi!

¹⁴Nu vă asociați[‡] în mod nepotrivit cu cei fără credință, pentru nu este legătură este între dreptate și nelegiuire. Ce unire este între lumină și întuneric? ¹⁵Ce înțelegere există între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? ¹⁶Cum se înțeleg templul lui Dumnezeu și idoli? Fiindcă noi suntem templul Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu:

Voi locui între ei și voi umbla în mijlocul lor.
Eu voi fi Dumnezeul lor
și ei vor fi poporul meu.

¹⁷De aceea,
ieșiți din mijlocul lor
și despărțiți-vă de ei, spune Domnul,
nu vă atingeți de ceea ce este necurat
și Eu vă voi primi.

[†] 6.8 Lit.: „adevărați”. [‡] 6.14 Lit.: „înjugati”.

¹⁸ Eu voi fi pentru voi un Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul cel Atotputernic.

Apel la prietenia corintenilor

7 Iubiții mei, fiindcă avem aceste promisiuni, să ne curățăm de orice murdărire[‡] a trupului și a duhului, desăvârșindu-ne sfințenia în teama de Dumnezeu.

² Deschideți-vă inima față de noi! Nu am nedreptățit pe nimeni, nu am înșelat pe nimeni, nu ne-am lăcomit la nimeni.

³ Nu spun aceasta ca să condamn pe cineva, fiindcă am spus mai înainte că voi sunteți mereu în inima noastră, ca să trăim împreună cu voi și să murim împreună cu voi. ⁴ Am mare încredere în voi și mă mândresc mult cu voi: am avut parte din plin de mângâiere și am fost copleșit de bucurie în toate încercările noastre.

Îngrijorările din Macedonia

⁵ Căci după ce am sosit în Macedonia, trupurile noastre n-au cunoscut nici o odihnă, ci am avut necazuri din toate părțile: din afară lupte, dinăuntru temeri. ⁶ Însă Dumnezeu, cel care îi mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat și pe noi prin venirea lui Tit ⁷ și nu numai prin venirea lui, ci și prin mângâierea pe care a primit-o de la voi;

el ne-a făcut cunoscută dorința voastră cea mare, plânsul vostru, râvna voastră pentru mine, ceea ce m-a bucurat și mai mult.

⁸ Și chiar dacă v-am mâhnit cu scrisoarea, nu îmi pare rău. Și chiar dacă mi-ar fi părut rău – căci scrisoarea aceasta v-a întristat pentru scurtă vreme – ⁹ acum mă bucur, nu fiindcă ați fost întristați, ci fiindcă întristarea v-a dus la pocăință. Căci v-ați întristat după voința lui Dumnezeu, ca să nu suferiți nimic din partea noastră.

¹⁰ Tristețea după voința lui Dumnezeu naște o pocăință care duce la mântuire, și pe care nimeni nu o regretă; dar întristarea lumii aduce moarte. ¹¹ Căci iată câtă râvnă a născut în voi tocmai această întristare de la Dumnezeu! Ce râvnă, ce apărare, ce indignare, ce teamă, ce dorință aprinsă, cât zel! În toate v-ați dovedit curați în această privință! ¹² Însă dacă v-am scris nu am făcut-o din cauza celui care a săvârșit nedreptatea, nici a celui care a suferit-o, ci ca să se arate râvna voastră pentru noi înaintea lui Dumnezeu. ¹³ Pentru aceasta am fost mângâiați.

Bucurie cu privire la Tit

Pe lângă această bucurie a noastră ne-am bucurat și mai mult de bucuria lui Tit, căci voi toți i-ați liniștit sufletul. ¹⁴ Căci dacă mă laud cu voi, în vreo privință, față de

[‡] 7.1 Lit.: „întinare”.

el, nu am fost dat de rușine, ci, după cum în toate v-am spus adevărul, la fel este adevărat și cu lauda noastră față de Tit. ¹⁵ Iar iubirea lui pentru voi este și mai mare când își aduce aminte de ascultarea voastră a tuturor și de felul în care l-ați primit, cu frică și tremur. ¹⁶ Mă bucur că pot avea încredere în voi în toate privințele.

Dărnicia bisericilor macedonene

8 Fraților, vă facem cunoscut harul pe care Dumnezeu l-a dat în bisericile Macedoniei. ² Căci în suferința încercării lor mari, și din adâncă lor sărăcie au adus un bogat belșug de dărnicie.[‡] ³ Căci au dat după puteri, vă mărturisesc, chiar peste puteri, prin propria lor decizie ⁴ și ne-au cerut cu multe rugăminți să le dăm harul să participe la slujirea celor credincioși. ⁵ Și nu cum speram noi, ci s-au dăruit mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă, prin voința lui Dumnezeu. ⁶ De aceea, l-am rugat pe Tit să ducă la capăt și printre voi acest har în care a început să lucreze. ⁷ Și, așa cum abundați în toate, în credință și în cuvânt, în cunoaștere și zel și în dragostea primită de la noi, să abundați și în acest har.

⁸ Nu vă vorbesc ca și cum aș v-aș porunci, ci prin exemplul zelului altcuiva, vă pun la încercare sinceritatea dragostei voastre. ⁹ Căci voi cunoașteți harul

Domnului nostru Isus Hristos care, deși era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, astfel încât voi prin sărăcia lui să vă îmbogățiți. ¹⁰ În această privință, vă dau părerea mea: aceasta v-a fost de folos vouă care, nu doar ați participat, dar ați fost și cei dintâi care ați început dărnicia. ¹¹ Acum, să încheiați dăruirea,[‡] după cum ați fost și gata să vă propuneți, și așa cum ați hotărât să dați din ceea ce aveți. ¹² Fiindcă dacă există hotărâre, atunci să dați după cum aveți, nu după cum nu aveți. ¹³ Căci nu se face dărnicie ca alții să fie bine, iar voi să suferiți, ci ca să se atingă o potrivire:[‡] ¹⁴ prisosul vostru de acum să acopere sărăcia lor, ca și belșugul lor să fie - când va fi - pentru sărăcia voastră, așa încât să fie o potrivire, ¹⁵ după cum este scris:

Celui care a strâns mult nu i-a prisosit,
iar cel care a strâns puțin nu a dus lipsă.

¹⁶ Mulțumim lui Dumnezeu, cel care a pus același zel pentru voi în inima lui Tit, ¹⁷ căci el nu numai că a primit îndemnul nostru, dar fiind și mai plin de râvnă, a plecat la voi de bunăvoie. ¹⁸ Împreună cu el l-am trimis și pe fratele care este lăudat în toate bisericile datorită Evangheliei. ¹⁹ Acesta a fost și ales cu punerea mâinilor de biserici ca tovarășul al nostru în călătorie, ca această slujire a noastră să fie pentru slava Domnului și ca

[‡] 8.2 Lit.: „au prisosit spre îmbogățirea altora cu generozitate.”

[‡] 8.11

[‡] 8.13 Lit.: „egalitate”, sau „echilibru”.

semn al dedicării noastre.²⁰ Astfel, am fost precauți, ca nu cumva să ne discredităm cineva în această dărniciie prin care vă slujim pe voi.²¹ Noi căutăm să facem ceea ce este bine nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.²² L-am trimis deci cu ei și pe fratele pe care l-am pus la încercare în multe împrejurări, de multe ori, și a fost plin de zel. Acum însă este și mai plin de râvnă, prin marea lui încredere pe care o are în voi.

²³ Astfel, fie pentru Tit, însoțitorul și colaboratorul meu pe lângă voi, fie pentru frații noștri, apostolii Bisericii și slava lui Hristos,²⁴ arătați-le înaintea bisericilor dovada dragostei voastre și motivul mândriei noastre pentru care suntem mândri de voi.

Importanța dărniciiei în Biserică

9 Despre această slujire în folosul credincioșilor[†] este de prisos să vă mai scriu: ²cunosc buna voastră hotărâre cu care mă laud în fața macedonenilor când vine vorba de voi. Așadar, le-am spus că Grecia[‡] este gata încă de anul trecut, iar zelul vostru i-a încurajat pe mulți. ³ I-am trimis pe frați ca mândria noastră în ceea ce vă privește să nu fie zădărnicită nici de

această dată, ci, așa cum am spus, să fiți gata. ⁴ Deci, dacă vor veni cu mine frații macedoneni[‡] și vă vor găsi nepregătiți, n-aș vrea să fim făcuți de rușine noi, ca să nu spun că și voi, pentru că am avut încredere în voi. ⁵ Așadar, m-am gândit să îi rog pe frați să vină mai întâi la voi și să pregătească darul făgăduit[‡] de voi, ca să fie un dar al generozității, nu unul luat cu sila.

⁶ Cine seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va secera, dar cine seamănă generos,[‡] cu generozitate va secera. ⁷ Fiecare să dea cum a hotărât în inima lui: nu cu supărare, nici din constrângere, căci Dumnezeu îl iubește pe cel care dă cu bucurie. ⁸ Dumnezeu poate să vă îndestuleze cu orice har, ca să aveți mereu suficient, și să prisosiți în orice faptă bună,⁹ după cum este scris:

A împărțit, a dat săracilor,
dreptatea lui rămâne veșnic.[‡]

¹⁰ Cel ce îi dăruiește sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va dăruia și vă va înmulți și vouă semănatul și va face crește recolta dreptății voastre,¹¹ și veți fi îmbogățiți pentru orice dărniciie care, prin noi, îi aduce mulțumire lui Dumnezeu. ¹² Administrarea[†] aceste slujbe către

[†] 9.1 Lit.: „sfinților”. [‡] 9.2 Lit.: Ahaia, adică zona Greciei unde era Corintul. [‡] 9.4 Lit.: „macedoneni” [‡] 9.5 Lit.: „binecuvântarea promisă”. [‡] 9.6 Lit.: „binecuvântare”. Se poate traduce și cu „dărniciie” sau „generozitate”. [†] 9.9 Lit.: „în veac”. [†] 9.12 Lit.: gr. diakonia.

Dumnezeu[‡] nu numai că acoperă nevoile sfinților, ci conduce și la un belșug de mulțumiri către Dumnezeu. ¹³ Prin dovada acestei slujiri omenești[‡] ei îl vor glorifica pe Dumnezeu pentru ascultarea[‡] mărturiei voastre despre evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia părtașiei voastre cu ei, și cu toți. ¹⁴ Și se vor ruga cu ardoare pentru voi, prin harul nespus de mare[‡] al lui Dumnezeu față de voi. ¹⁵ Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru darul său incomensurabil.[‡]

Lupta spirituală în viața creștină

10 Eu însumi, Pavel, vă îndemn, pentru blândețea și bunătatea lui Hristos, eu, cel „foarte smerit” - când sunt în fața voastră, dar „plin de îndrăzneală” - când sunt departe, ² și vă rog ca atunci când voi fi de față să nu fiu nevoit să-mi arăt îndrăzneala pe care am de gând să o folosesc împotriva unora care cred că noi trăim potrivit pornirilor firești.[‡]

Armele luptei creștine

³ Fiindcă și dacă trăim în trup,[‡] nu ne luptăm potrivit trupului.^{‡4} Căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci unele întărite de Dumnezeu, ca să surpe fortărețele;

⁵ noi nimicim argumentele care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și orice mândrie, și înrobim orice gând ascultării de Hristos. ⁶ Așa că suntem gata să pedepsim orice neascultare, odată ce va fi împlinită ascultarea voastră.

⁷ Voi vă uitați la fața lucrurilor. Dacă cineva crede că este al lui Hristos, atunci să țină seama și de asta: așa cum este el al lui Hristos, la fel suntem și noi. ⁸ Și chiar dacă m-aș mândri în plus cu autoritatea pe care Domnul ne-a dat-o pentru edificarea, nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine. ⁹ Nu vreau să par că vă înspăimânt cu scrisorile mele, ¹⁰ fiindcă ei spun: „Scrisorile lui sunt, desigur, grele și tari, dar înfățișarea trupului său este slabă, iar cuvântul lui, este de disprețuit”. ¹¹ Să țină cont aceștia că, așa cum suntem prezenți în cuvânt, prin scrisorile noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și când vom fi acolo, în faptă.

Recomandările lui Pavel

¹² Noi nu îndrăznim să ne numărăm în rândul lor sau să ne comparăm cu unii care se recomandă singuri; căci ei, când se măsoară pe ei cu ei înșiși și se compară pe ei tot cu ei înșiși, nu dovedesc

[‡] 9.12 Gr.: leitourgia, adică „liturghie”, sau „slujbă către Dumnezeu”. [‡] 9.13 Lit.: gr. diakonia. [‡] 9.13 Lit.: „supunerea”, sau „subordonarea”. [‡] 9.14 Lit.: „hiperbolic”. [‡] 9.15 Lit.: „de nedescris.” [‡] 10.2 Lit.: „potrivit cârnii”. [‡] 10.3 Lit.: „în carne”. [‡] 10.3 Lit.: „potrivit cârnii”.

înțelepciune.^{‡ 13} Noi însă nu ne vom mândri peste măsură, ci după măsura[‡] pe care ne-a dăruit-o nouă măsura lui Dumnezeu, ca să ajungem până la voi. ¹⁴ Fiindcă nu ne întindem peste măsura noastră, ca și când nu am fi ajuns la voi, căci, într-adevăr, până la voi am ajuns cu Evanghelia lui Hristos. ¹⁵ Nu ne mândrim peste măsură ca să intrăm în munca altuia, ci avem nădejde, odată cu creșterea credinței voastre, să dezvoltăm și mai mult lucrarea între voi, potrivit măsurii date nouă, ¹⁶ pentru a duce evanghelia chiar dincolo de voi, fără să intrăm în măsura altuia și să ne mândrim cu ceea ce este deja îndeplinit. ¹⁷ Cel care se laudă, în Domnul să se laude, ¹⁸ fiindcă nu acela care se recomandă singur primește recunoaștere, ci acela pe care îl recomandă Domnul!

Apărarea slujirii lui Pavel

11 Ah, dacă ați putea îndura puțină nebulie din partea mea! Hai, acum, răbdați-mă! ² Căci sunt plin de zel[‡] pentru voi cu un zel ca de la Dumnezeu![‡] V-am logodit cu un bărbat ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată înaintea lui Hristos! ³ Mă tem însă ca nu cumva, după cum șarpele a înșelat-o pe Eva cu siretenia lui, să vă corupă și gândurile

voastre de la simplitatea și curăția care sunt în Hristos.

⁴ Într-adevăr, dacă cineva care vine vă vestește un alt Isus, pe care nu l-am vestit noi, sau dacă primiți un alt Duh, pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care nu ați primit-o, l-ați primi foarte bine! ⁵ Totuși eu cred că nu am fost mai prejos decât acești super-apostoli!^{‡ 6} Dar dacă sunt într-adevăr nepriceput în vorbire, nu sunt și în cunoaștere, așa cum v-am arătat în toate felurile și în toate.

⁷ Sau am făcut o greșeală[‡] umilindu-ne, ca să fiți voi înălțați, când v-am predicat fără plată evanghelia lui Dumnezeu? ⁸ Am păgubit[‡] alte biserici, luând o plată, ca să vă slujesc vouă! ⁹ Și când am locuit între voi și am dus lipsă nu am fost pentru nimeni o povară, fiindcă lipsa mi-au acoperit-o frații care au venit din Macedonia. În toate am avut grijă - și voi avea grijă - să nu vă fiu o povară. ¹⁰ Pe adevărul lui Hristos care este în mine, această laudă nu îmi va fi luată în tot ținutul Greciei!^{‡ 11} De ce? Pentru că nu vă iubesc? Dumnezeu știe mai bine!

¹² Dar fac - și voi face aceasta, ca să le tai orice ocazie celor care caută prilejuri de a fi găsiți la același nivel cu noi, în lucrurile cu care se mândresc. ¹³ Cei ca ei sunt apostoli falși, lucrători vicleni care se deghizează în

[‡] 10.12 Sau: „pricepere”, „judecată”. [‡] 10.13 Lit.: „canonului”, sau „standardului”. [‡] 11.2 Lit.: „sunt cu râvnă”.

[‡] 11.2 Lit.: „ca râvna lui Dumnezeu”. [‡] 11.5 Sau: „remarcabili”, „uriași”. [‡] 11.7 Lit.: „un păcat”. [‡] 11.8 Lit.: „am jefuit”. [‡] 11.10 Lit.: „în ținuturile Ahaiei”.

apostoli ai lui Hristos. ¹⁴ Și nu e de mirare! Fiindcă însuși Satan se deghizează în înger de lumină. ¹⁵ De aceea, nu este mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac[‡] slujitori ai dreptății. Sfârșitul lor va fi potrivit faptelor lor.

Compararea lui Pavel cu alți lucrători

¹⁶ Vă spun încă o dată: să nu creadă nimeni că aș fi nebun! Sau, bine, luați-mă drept nebun, ca să mă pot și eu lăuda puțin...! ¹⁷ Ceea ce spun acum când mă laud, nu spun de la Domnul, ci ca din nebulie. ¹⁸ De vreme ce atât de mulți se laudă cu lucruri omeneste, mă voi lăuda și eu. ¹⁹ Căci voi, care sunteți înțelepți, îi răbdați cu bucurie pe cei lipsiți de minte! ²⁰ Fiindcă voi răbdați dacă cineva vă subjugă, vă mânăncă, vă ia în stăpânire, se poartă trufaș, sau chiar vă lovește! ²¹ Cu rușine o spun, am fost slabi! Dar, orice ar îndrăzni să zică cineva – vorbesc ca un nebun – îndrăznesc și eu.

²² Sunt ei sunt evrei? Și eu sunt! Ei sunt israeliți? Și eu sunt! Ei sunt seminția lui Avraam? Și eu sunt! ²³ Ei sunt slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un om ieșit din minți – eu sunt și mai mult: în osteneți și mai mult, în închisori, și mai mult, în bătaii, cu mult mai mult, adesea fiind chiar aproape

de moarte. ²⁴ De cinci ori am primit de la iudei cele treizeci și nouă de lovituri,[‡] ²⁵ de trei ori am fost biciuit cu vergile, o dată am fost lovit cu pietre, de trei ori am naufragiat, o zi și o noapte am petrecut în largul mării, ²⁶ adesea în călătorii, în primejdiile râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din partea celor din neamul meu, în pericole din partea Neamurilor, în primejdiile în cetate, în primejdiile în deșert, în primejdiile pe mare, în primejdiile printre frații falși, ²⁷ în muncă grea și în osteneală, adesea stând de veghe, flămând și însetat, de multe ori postind, înfrigorat și gol. ²⁸ Și, pe lângă lucrurile din afară, îngrijorarea mea de fiecare zi, grija pentru toate Bisericele. ²⁹ Cine este slab fără să fiu și eu slab? Cine este împins la păcat, fără să mă aprind și eu?

³⁰ Dacă ar fi să mă mândresc, m-aș mândri cu slăbiciunea mea. ³¹ Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este binecuvântat în veci, știe că nu mint. ³² În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului ca să mă aresteze, ³³ dar am fost coborât într-un coș pe lângă zid și am scăpat din mâinile lui.

Viziunea celui de al treilea cer

12 Ar trebui să mă laud, deși nu-mi aduce nici un avantaj! Mă

[‡] 11.15 Lit.: „deghizează”.

[‡] 11.24 Lit.: „patruzeci fără una”.

voir referi totuși la viziunile și revelațiile Domnului.

²Știu un om în Hristos care, cu paisprezece ani în urmă – dacă era în trup, nu știu; dacă era în afara trupului, nu știu. Dumnezeu știe aceasta – a fost răpit până la al treilea cer. ³Și știu că acest om – dacă era în trup sau în afara trupului, nu știu, Dumnezeu știe –, ⁴a fost răpit până în paradis și a auzit cuvinte de negrăit, care nu îi sunt date omului să le rostească. ⁵Cu acel om mă voi mândri, dar cu mine nu mă voi mândri, decât în slăbiciunile mele. ⁶Chiar dacă aș vrea să mă laud, nu aș fi nebun, fiindcă aș spune adevărul. Dar mă feresc, ca nu cumva cineva să mă considere mai mult decât ceea ce vede în mine sau aude de la mine. ⁷Și datorită măreției revelațiilor, ca să nu devin trufaș, mi-a fost dat un spin în trup, un trimis al Satanei, să mă lovească, așa încât să nu mă îngâmf. ⁸Pentru aceasta de trei ori L-am rugat pe Domnul să se îndepărteze de mine. ⁹Iar El mi-a spus: „Îți este de ajuns harul meu, căci puterea mea se desăvârșește în slăbiciune”. De aceea mai degrabă mă voi mândri bucuros cu slăbiciunile mele, ca să rămână peste mine puterea lui Hristos. ¹⁰Deci mă bucur în slăbiciuni, în insulte, în greutate, în prigoane și strâmțorări, pentru Hristos: când sunt slab, atunci sunt puternic.

Semnele apostoliei lui Pavel

¹¹Am ajuns nebun! Voi m-ați silit! Căci voi erați datori să mă recomandați. Fiindcă nu am fost cu nimic mai prejos decât acești apostoli nemaipomeniți, chiar dacă eu nu sunt nimic. ¹²Într-adevăr, semnele apostolului au fost săvârșite printre voi cu toată statoricia, prin semne, minuni și fapte pline de putere. ¹³Cu ce sunteți voi mai prejos decât celelalte Biserici? Oare pentru că eu nu v-am fost o povară? Iertați-mi, vă rog, această nedreptate! ¹⁴Iată, sunt gata să vin la voi pentru a treia oară și nu voi fi o povară, pentru că eu nu umblu după lucrurile voastre, ci după voi, fiindcă nu copiii sunt datori să adune comori pentru părinți, ci părinții pentru copii. ¹⁵Iar eu, cu cea mai mare bucurie, voi cheltui și mă voi cheltui cu totul pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, trebuie să fiu iubit mai puțin? ¹⁶Fie, nu v-am fost o povară, dar fiind șiret v-am prins prin vicleșug. ¹⁷V-am stors eu prin vreunul din cei pe care i-am trimis la voi? ¹⁸L-am rugat pe Titus, iar cu el am mai trimis un frate. A fost Titus hrăpăreț cu voi? Nu am umblat noi în același duh, pe aceleași urme?

Autoritatea slujirii lui Pavel

¹⁹De multă vreme vi se pare că ne apărăm în fața voastră. Noi vorbim înaintea lui Dumnezeu în Hristos: preaiubiților, toate

aceste lucruri sunt pentru zidirea voastră.
²⁰ Căci mă tem ca, atunci când voi veni, să nu vă gădesc așa cum nu vreau, iar eu să fiu găsit de voi așa cum nu vreți. Nu cumva să gădesc certuri, gelozie, mânie, răzvrățiri, bârfe, șușoteli, înfumurări, neînțelegeri; ²¹ nu cumva, atunci când voi veni din nou, să mă umilească Dumnezeu din cauza voastră și să trebuie să-i plâng pe mulți dintre aceia care au păcătuit înaintea și nu s-au întors de la necurăția, desfrânarea și nerușinarea pe care le-au săvârșit.

Verificarea credinței personale

13 Aceasta este a treia oară când vin la voi: orice cuvânt să se întemeieze pe mărturia a doi sau trei martori. ² Am spus-o deja și o spun din nou, când am fost cu voi a doua oară și acum, când sunt departe, aceluia care au păcătuit înaintea și tuturor celorlalți, că dacă vin iarăși, voi fi necruțător, ³ de vreme ce căutați o dovadă că în mine vorbește Hristos, cel care nu este slab față de voi, ci este puternic în mijlocul vostru. ⁴ Căci el a fost răstignit din slăbiciune, dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Și noi suntem slabi în El, dar vom trăi cu El prin puterea lui Dumnezeu pentru voi.

⁵ Cercetați-vă pe voi înșivă să vedeți dacă sunteți în credință, testați-vă! Sau nu reușiți să recunoașteți că Isus Hristos este în voi? Doar dacă ați căzut la test! ⁶ Sper că veți recunoaște însă că noi nu am căzut la test! ⁷ Ne rugăm în fața lui Dumnezeu să nu faceți nimic rău, dar nu ca să pară că noi suntem mai buni,[‡] ci să faceți binele, chiar dacă noi am părea căzuți la test! ⁸ Căci noi nu putem nimic împotriva adevărului, ci doar pentru adevăr. ⁹ Ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi sunteți puternici, și ne rugăm să deveniți compleți în toate. ¹⁰ De aceea vă scriu aceste lucruri, când încă sunt departe, ca atunci când voi fi de față să nu mă port cu asprime, după autoritatea pe care mi-a dat-o Domnul spre zidire și nu spre dărâmare.

Salutări finale

¹¹ În rest, fraților, bucurați-vă! Fiți compleți în toate! Încurajați-vă! Să aveți un singur cuget! Să aveți pace! Dumnezeu iubirii și al păcii să fie cu voi! ¹² Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă. Toți sfinții vă salută.

¹³ Harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Duhului Sfânt să fie cu voi toți! Amin.

[‡] 13.7 Lit.: „că am trecut testul”.

